

J.M.
RÁJ

číslo 4 2008
ISSN 1801-0059

časopis pro svobodný život

Z ráje do ráje

Z ráje do ráje

**CO MÁM UDĚLAT, ABYCH SE STAL
DĚDICEM VĚČNÉHO ŽIVOTA?**

Foto: © Comstock

**Křesťan nebo
adventista?**

**Dávat přináší
požehnání**

Ztracené svědomí

Muž z Norfolkku

„TO JÁ, Ó PANE MŮJ“

Kazatel procházející modlitebnou se najednou zastavil, aby zjistil, kdo přichází. Hned na to se otevřely zadní dveře a středem procházel muž. Kazatelova tvář se zachmuřila, když viděl, že muž je delší dobu neholený, košili má natrženou a špinavou, kabát celý znečištěný a obnošený. Podle celkového dojmu z tohoto muže, bylo vidět, že nepřináší nic dobrého! Ale přichází jen poklekl uprostřed sálu, na chvíli sklonil hlavu a pak rychle odešel.

Tohle se opakovalo několik dní! Každé poledne tento muž přišel s nakousnutou svačinou v ruce, na chvíli poklekl a pak se rychle vzdálil. Kazatelova zvědavost či nedůvěra stoupaly. Podezření z vykradení modlitebny rostlo každým dnem. Jednoho dne kazatel onoho muže zastavil a zeptal se: „Co tu prosím vás děláte?“ Onen starý muž odpověděl, že pracuje nedaleko odtud. Půl hodina, kterou má na oběd je hlavní čas, který si zvolil k modlitbě, při níž nachází sílu a podporu k životu. „Zůstávám tu jen chvilinku, protože továrna, ve které pracuji, je pro chodce dosti daleko, tak klečím jen chvíli a v modlitbě říkám: „To já, ó Pane můj, přišel jsem jen říct, jak radostný jsem od té chvíle, co jsi mne našel. Děkuji za odpuštění hříchů! Mé modlitby jsou krátké, nedokonalé, ale přemýšlím o Tobě každý den! Pane Ježíši, to jsem já, Jan ... Děkuji!“

Kazatel byl překvapen a cítil se zaskočen. To neočekával. Řekl Janovi, že je vše v pořádku, že je vítán k modlitbě kdykoliv. „Musím pospíchat“, zasmál se Jan a poděkoval. Spěchal ke dveřím. Kazatel byl tak ohromen a pohnut, že udělal to, co nikdy nedělal: poklekl uprostřed modlitebny, srdce měl naplněné a rozehřáté láskou, oči přeplněné slzami a opakoval tu jednoduchou Janovu modlitbu:

„To já, ó Pane můj, přišel jsem jen říct, jak radostný jsem od té chvíle, co jsi mne našel. Děkuji za odpuštění hříchů! Mé modlitby jsou krátké, nedokonalé, ale myslím na Tebe každý den! Pane Ježíši, to jsem já ... Děkuji ...!“

Jedno poledne onen kazatel zjistil, že starého Jana už pár dnů neviděl. A když uběhlo několik dnů bez Jana, kazatel začal mít starosti. Šel do továrny, kde zjistil, že Jan je velmi nemocný a leží v nemocnici. Když přišel do nemocnice, dozvěděl se, že se ošetřující obávají o jeho život. Ale ten týden Janovy hospitalizace přinesl na oddělení velkou změnu. Hlavní sestra nedokázala pochopit, proč byl Jan tak radostný i když ho nikdo nepřišel navštívit, když nedostal žádnou kytku a dokonce ani žádný telefonát. Kazatel stál u Janovy lože a vyslechl obavy, které měla hlavní sestra o Jana. Jan byl tím velmi překvapen a řekl vesele: „Hlavní sestra se mýlí! Ona totiž neví, že každé poledne je tu se mnou On, můj milý PŘÍTEL! Víš, ON se posadí na postel, vezme moji ruku do své, nakloní se ke mně a říká:

„To jsem JÁ, Jane ... Jen jsem Ti přišel říci, jakou mám radost od té chvíle, co jsem tě našel! Odpustil jsem ti všechny hříchy a rád slyším tvé modlitby. Myslím na tebe každý den! To jsem JÁ, JEŽÍŠ, tvůj přítel, Jane!“

Jestli máš pocit radosti a pokoje z této zprávy, pošli ji dalším. Mnozí přicházejí a odcházejí během našeho života, ale pouze opravdoví přátelé, zanechávají stopy ve tvém srdci.

„I zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byt' se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě. Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždy přede mnou.“

Ano, já miluji Pána Ježíše. On je mým jediným pramenem existence a jediným Zachráncem. On mne vede a provází každým dnem. Bez Něj bych nebyl ničím. Bez Něj bych nebyl ničím. „Všechno mohu v Kristu, který mne posiluje.“ Fil. 4,13.

„To já, ó Pane můj, stojím tady v modlitbách!! ■

Ze zahraničních pramenů připravil J. Kováček,

Z áje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

obsah

2	„To já, ó pane můj“
Ján Kováčik	<i>úvodník</i>
4	Co mám udělat, abych se
stal dědicem věčného života?
Margaret Davis	<i>téma</i>
9	Křesťan nebo adventista?
Daniel Samuel	<i>pilíře víry</i>
11	Skrytá kamera ve vesmíru
V. Vesecká	<i>k zamyšlení</i>
12	Dávat přináší požehnání
pravdivý příběh pro děti i dospělé	<i>dětem</i>
13	Moje tělo patří Bohu	<i>zdraví</i>
14	Kdo jsou andělé?
Ján Kováčik	<i>boží pomocníci</i>
16	Poselství apoštola Matouše
Jaroslav Juřica	<i>Ježíš přichází!</i>
18	Ztracené svědomí
Jaroslav Juřica	<i>Ježíš hojí!</i>
20	Muž z Norfolkku
Ján Kováčik	<i>stalo se</i>
21	Stalo se teď	<i>série</i>
24	Konflikt na blízkém východě
Jaroslav Juřica	<i>boj kultur</i>

**»Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane,
vejde do království nebeského,
ale ten, kdož činí vůli Otce mého,
kterýž v nebesích jest.«**

Matouš 7, 21

téma

Foto: © Comstock

Část 1

CO MÁM UDĚLAT, ABYCH SE ST

"Tehdy se ho jeden přední muž zeptal: „Dobrý mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“ (Lk 18,18 nbk) To je nejdůležitější otázka, kterou si můžeš položit: „Co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“ Mnoho lidí v dnešní době tuto otázku neradi neslyší. Myslí si, že nemusí dělat vůbec nic a dostanou se do Božího království. Ale v Božím Slově je mnoho podminek, které musíme splnit, abychom získali život věčný. Ježíš odpověděl bohatému mládenci: „Chceš-li ale vejít do života, dodržuj přikázání.“ „A která?“ zeptal se. (Mt 19,17-18) Nato vyjmenoval Pán Ježíš několik přikázání. „To všechno jsem dodržoval odmalička,“ řekl mladík. „Co mi ještě schází?“ (Mt 19,20) A pak mu Pán Ježíš řekl, co mu chybí. „Kristus cítil náklonnost k tomuto mladému muži. Věděl, že je upřímným ve svém prohlášení: To všechno jsem dodržoval odmalička“ (Touha Věků, 512) Je možné, že jsi upřímný a přesto se nacházíš na falešné cestě. Proto je velmi důležité, studovat plán spasení, abys s jistotou věděl, jestli jsi na správné cestě do nebe. V knize Kristova podobenství o tomto mladíkovi čteme: „Jeho chápání zákona bylo vnější a povrchní.“ (Kristova podobenství, 283) Bohatý mládenec nekradl, necizoložil, ale dodržoval zákon čistě povrchně. Byla v jeho životě zloba, závist, hádky? To nevíme. Ale víme, že měl jednu chybu, byl sobecký. Všechny své peníze si chtěl ponechat jen pro sebe a nebyl ochotný se rozdělit s chudými. (viz Mt 19, 21-22)

Dostanou se sobečtí lidé do nebe?

Ne. Je nám řečeno, že žádné sobectví nebude v nebi. Sobectví může mít různou tvář. Všechny ostatní hříchy vyvěrají ze sobectví. Sobectví se projevuje tím, že chceme jít svou vlastní cestou. Chceme následovat své vlastní pocity, touhy a cíle.

„Kristus viděl do srdce tohoto představeného. Jen jedno mu chybělo, ale byl to nezbytný princip pro život věčný. Potřeboval lásku Boží ve svém srdci.“ (Touha věků, 512) Tento mladý muž vlastnil jen lidskou lásku a lidská láska může být velmi sobecká. Potřeboval lásku Boží v srdci – Boží lásku, která ho povede, tak jak říká Bible (2K 5,14). Když bohatý mladík pochopil, co je

AL DĚDICEM VĚČNÉHO ŽIVOTA?

od něho požadováno, odešel od Pána Ježíše. Nebyl ochoten, jít touto cestou. Jak smutné! Pán Ježíš viděl, jak odchází a byl velmi zarmoucen. Ale neběžel za ním a neřekl: "Pojď mladý muži, můžeš jít do nebe, i když jsi sobecký." Pán Ježíš ho nechal odejít. A jak je to s námi? Je tak jednoduché být sobeckým. Musíme se sami prozkoumat: Jsme vedeni Boží láskou?

Jak vypadá Boží láska?

Ellen White píše, že bychom měli číst 1K13. kapitolu každý den, protože na základě této kapitoly si můžeme ověřit, jestli jsme v Kristu (viz. Biblický komentář 397).

"Láska trpělivá jest, dobrotivá jest" - i tehdy, když jsou tvé děti neposlušné, láska je stále trpělivá a dobrotivá.

"Láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí." Proč jsou problémy v rodinách? Vznikají proto, že otec chce, aby šlo všechno podle jeho vůle, matka chce uskutečnit své představy a děti chtějí dělat, co se jim líbí. Zde je ale napsáno, že láska nehledá svých věcí. Nad tím se musíme zamyslet. Tento druh lásky jsem neznala. I když jsem byla manželkou kazatele, nevlastnili jsme tento druh lásky. S našimi dětmi jsme jednali netrpělivě. Neuvědomovala jsem si, že nejsem křesťankou. Mnoho let jsme spolu se svým manželem byli misionáři, ale přesto v našem domově neexistovala tato forma lásky.

"Láska všechno snáší" - trpělivě, bez toho že by se člověk rozčilil.

"Láska všemu věří, všeho se naděje a všeho trpělivě čeká."

Toto není lidská láska. Tato láska pochází od Boha. A tuto lásku získáš jen, když **celé své srdce** otevřeš Bohu, protože tato láska je nadpřirozená.

Často mi říkají lidé: "Ale my jsme přece jen lidé a proto jednáme jen lidsky." Jestliže jednáš jen lidsky, pak nejsi žádný křesťan. Protože křesťané otevřeli své srdce Bohu a Kristus žije v nich, *"ta naděje slávy."* (Ko 1,27) A tak jsou účastníci Božské přirozenosti. Plná moc a síla evangelia jim je k dispozici. U Ř 5,1.5 je řečeno: *"Ospravedlnění tedy jsou z víry, pokoj máme*

*s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista. A naděje neza-
hanbuje; nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich
skrze Duch Svatého, kterýž dán jest nám."* Ale *"mnozí
obelhávají sami sebe, protože princip lásky nepřebývá
v jejich srdcích."* (Synové a dcery Boží 49)

Moje zkušenost

Vyrostla jsem v rodině adventistů. Moji rodiče se snažili být křesťany. Můj otec byl velmi přísný a vychovával nás děti k poslušnosti. A jako děti jsme přesně věděli, že je lepší poslouchat, protože jinak by to mělo následky. I když nás bylo jedenáct dětí, tak jsme poslouchaly. Žili jsme na venkově a měli jsme mnoho práce. Když jeden z nás neudělal všechno přesně tak, jak chtěl náš otec, rozzlobil se, byl netrpělivý a podrážděný a nakonec vznikl velký problém. Láska Boží neovládala jeho život.

Víte, když všechno běží jak si přejeme, pak je lehké být trpělivý a dobrotivý. Ale když jdou věci jinak, než jak jsme si představovali, co se stane pak? I když jsme věděli, že Pán Ježíš je náš příklad, nevěděli jsme, jak se nechat vést Boží láskou. A tak život běžel a my jsme se snažili ovládat se. Některým mým sourozencům se to dařilo lépe, pro některé to bylo těžší a pro mého otce to bylo nejtěžší. Když jsme vyrostli, opustili jsme domov, vdaly se a oženili. Já jsem si vzala kazatele. I v našem domově byly problémy, protože jsme si nebyli ve všem jednotní, především v otázce výchovy dětí. Já jsem měla hodně zkušeností s výchovou dětí, protože jsem byla druhá nejstarší z 11 dětí, ale můj manžel neměl zkušenosti žádné. V našem domově to bylo jinak, než v domově mého otce, protože můj manžel neztratil sebeovládání, nekřičel, a ani se nerozčiloval, ale byl sobecký vůči našim dětem a to se mi nelíbilo. Z tohoto důvodu jsem měla vůči němu špatné pocity. A to není v pořádku! Bible říká: Láska se nezná rozhořčení.

Ale nad tím jsem se mnoho nezamýšlela, až když přišel rok 1970. Můj manžel a já jsme se vrátili z misijního pole v Indii a já jsem navštívila svoje rodiče. Mému otci bylo tehdy 78 let a měl problémy se srdcem. Věděl, že může každým okamžikem zemřít. Stál na konci svého života a věděl, že mezi ním a Bohem to nebylo

v pořádku. Uvědomoval si, že mu něco chybělo. Někdy chápeme výrok *"Posvěcení je celoživotním dílem"* následovně: „na konci svého života budu konečně trpělivým, na konci svého života budu mít lásku."

Když jsem byla doma na návštěvě, bylo mému nejmladšímu bratrovi 18 let a otec byl na konci svého života a hádal se s svým synem víc, než s kýmkoliv z nás před tím. Vzhledem k tomu, že jsem manželkou kazatele, tak se mě otec zeptal: "Margaret, chybí mi něco? Slyšel jsem něco o ospravedlnění z víry. Co je to?" Řekla jsem: "Já nevím." Když jsem byla malá, tak jsem vždycky slyšela: "Bud' hodná! To nedělej, to dělej!" Protože jsem ráda poslouchala, nebylo pro mě těžké, to a nebo ono nedělat nebo dělat. Ale teprve když jsem se vdala, a se svým manželem v otázce výchovy nesouhlasila, začala jsem zjišťovat, že mám problém. Ale z toho jsem obviňovala svého manžela. Taky jste už takhle jednali? Obvinit druhého, když jste se rozzlobili? Je jednoduché takto jednat.

Když se zlobím na tebe, neuděláš pak něco co se mě nelíbí? To je přece tvoje chyba, nebo ne? Ne! Když nejsem přívětivá, když se zlobím, je to moje chyba, za to nemůže nikdo jiný na světě. Nikdo tě nemůže donutit, abys zhřešil. Ty sám dovolíš, že se rozzlobíš. Kdybys tomu člověku hned odpustil a modlil se za něho, nerozzlobil by ses a nestal by ses netrpělivým. To je zcela nový způsob, jak se dívat na věci.

Vzdej se svého práva, ovládat druhé lidi svým vztekem nebo netrpělivostí. Jako křesťané musíme zemřít svému já. Ale tomu jsem nerozuměla. A když jsme spolu s otcem o tom mluvili, viděl i on, že tu cestu neznám. A řekl mě: "Margaret, pomoz mi!" Ale já jsem nevěděla, jak mu mám pomoci. Nic jsem neřekla, ale když jsem se vrátila domů, začala jsem studovat plán spasení, a jak získat vítězství. Zpočátku to bylo velmi těžké, protože jsem doposud jen pro Boha pracovala a měla vždycky mnoho práce. Ale teď jsem se k tomu donutila, protože jsem chtěla svému otci pomoci. A za nějakou dobu se stala Bible živou vodou a živým chlebem pro mou duši. Pak to bylo jednoduché strávit čas nad Božím Slovem. Kniha *Kristova podobnoství* mi velmi pomohla porozumět učení Pána Ježíše. Nejdříve jsem vyprávěla svému muži, co jsem zjistila. Je kazatelem, tehdy byl redaktorem u *Review and Herald* a měl za sebou studium teologické fakulty. Já ne. Když jsem našla odpovědi na své otázky, šla jsem k němu řekla: "Podívej, co tady stojí." Nejdříve si myslel: "Já jsem kazatel, jak mě můžeš ty poučovat?" Ale potom viděl, že to, co jsem našla mě vnitřně naplnilo. Jednoho dne mu ukázal Duch svatý, že by si měl poslechnout co říkám, protože, jinak by mohl být jako farizeové. A pak začal studovat i on. Víte, je možné roky studovat teologii a nikdy nemusíte najít živé spojení s Bohem. Protože často je myšlení omezeno

jen na teologii. Ještě v témže týdnu jsme oba prožili tutéž zkušenost. Pak jsem se modlila k Pánu: "Pošli mě zpět k mé rodině."

Miluj Boha a svého bližního

V 1K 13, 1-3 čteme: *"Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem měď zvučící aneb zvonec znějící. A bychť měl proroctví, a povědom byl všelikého umění, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem. A kdybych vynaložil na pokrmý všechn statek svůj, abych vydal tělo své k spálení, ale lásky bych neměl, nic mi to neprospívá."* To jsou velmi vážná slova. Můj otec se díval dopředu na dobu pronásledování. Byl by ochoten zemřít za sobotu. Ale nic by tím nezískal.

"Můžeme být velmi aktivní a udělat mnoho práce, ale bez lásky, takové lásky, která přebývala v Kristově srdci, nemůžeme být nikdy součástí nebeské rodiny. (Kristova podobnoství 108)

Možná řeknete: "To nedokážu." To je pravda. Nikdo na tomto světě nemůže mít takovou lásku aniž by, že by měl živé spojení s Bohem. Je to Boží láska. Jestliže jsme mu neustále podřízeni, může v nás působit. V Římanům 13,10 čteme: *"Láska bližnímu zle neučiní, a protože plnost zákona jest láska."* Ježíš řekl: *"Milovati budeš bližního svého jako sebe samého."* (Matouš 22,39) Tvoje děti jsou tví bližní, tvoje žena, tvůj muž jsou tví bližní. *"Nejmilejší, milujmež jedni druhé, nebo láska z Boha jest, a každý kdo miluje, z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a zná Boha. Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest."* (1. Jan. 4, 7,8) Ellen White píše, že bychom měli každý den číst 1. Korintským 13, abychom se sami přezkoušeli: Máme tuto lásku? Jsme vedeni takovou láskou? Mýlili se i jiní lidé, tak jako já?

Ty se musíš znovuzrodit

Nikodém přišel jednou v noci za Pánem Ježíšem. Ježíš viděl do jeho srdce a řekl: "Nikodéme, ty máš problém. Řešením je znovuzrození." Nikodém byl šokován a překvapen.

"Byl přísným farizejem a pyšný na své dobré skutky. Byl velmi respektován kvůli své dobročinnosti a štedrosti v udržování chrámové služby, a byl přesvědčen o Božské přízni. Děsilo ho pomýšlení na království, které pro něj bylo příliš čisté, na to aby do něho vstoupil v současném stavu. Na základě svého původu jako Izraelita byl přesvědčen, že má místo v Božím království. Věřil, že se nepotřebuje změnit. Proto ho překvapila Spasitelova slova." (Touha věků 154,155) Jak by ses cítil, kdyby ti Pán Ježíš řekl: "Musíš se znovuzrodit. Něco ti chybí."

"Každého člověka by měly znepokojovat následující otázky: Je mé srdce obnoveno? Jsem vnitřně změněn? Jsou mé hříchy skrze víru v Krista odpuštěny? Prožil jsem znovuzrození?" (Für Gemeinde geschrieben II, 115)

"Znovuzrození je v dnešní době vzácnou zkušeností. Z tohoto důvodu je tolik problémů ve sborích." (Biblický komentář 376).

"Mnoho, velmi mnoho těch, kteří přijímají Kristovo jméno, jsou neposvěcení a nesvatí. Jsou pokřtěni, ale přesto jsou zaživa pohřbeni. Nezemřeli svému já a proto nemohli být vzkříšeni k novému životu v Kristu." (Biblický komentář 376)

Když jsem byla ve 14 letech pokřtěna, věděla jsem jen, že bych neměla mít žádné hříchy, které jsem Pánu Ježíši nevyznala a přála jsem si Ježíše následovat. Ale jak mám zemřít vlastnímu já jsem nevěděla. Kolika z vás, vám bylo řečeno, že máte zanechat světských hříchů? Kouření, pití, všechny věci tohoto světa. Ale kolik z vás se dovědělo před křtem, že máte všechny hříchy svého srdce složit u nohou Pána Ježíše? Zlobu, závist, žárlivost, nenávisť, nepřívětivost, netrpělivost, podrážděnost – všechny hříchy srdce a že se máme považovat za zemřelé hříchu. Příliš dlouho jsme věnovali pozornost hříchům tohoto světa. A pokud jsme nebyli ve světě a nedělali věci tohoto světa, mysleli jsme si, že jsme na tom docela dobře, i když u nás doma byla netrpělivost, zloba a hádky. Jak smutné. To není křesťanství. *"Opravdové obrácení je hluboce zasahující změnou." (Svědectví I, 406)* Srdce musí být změněno, musí být očištěno. Ale když Pánu Ježíši neodevzdáš hříchy svého srdce, tak ti je nemůže vzít! Pak tě nemůže očistit, protože On nás nikdy nenutí.

U Římanů 10, 2.3 mluví Pavel o židech. *"Neboť jim svědectví vydávám, že horlivost Boží mají, ale ne podle umění. Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost usilující vystavit, spravedlnosti Boží nebyli poddáni." A jak to vypadá s námi?*

"Přeji si, abyste této záležitosti jasně rozuměli: Zmatené představy brání lidem správně jednat. Neví, jak mohou svou vůli a svou duši odevzdat Pánu Ježíši. Potřebují poučení, aby věděli, jak se člověk stane křesťanem." (Evangelizace, 152) Soustředujeme se na vnější formy: Oblékej se správně, stravuj se správně, netancuj, nekuř a nepij! Pokud všechny tyto věci dodržujeme, myslíme si, že jsme na cestě do nebe. To je omyl a Bible mluví o lidech, kteří se takto mýlili.

Naplň svou nádobku olejem

"Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto zvavše lampy své, vyšly proti ženichovi. Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých. Ty bláznivé zvavše lampy své, nevzaly s sebou oleje. Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými." (Matouš 25, 1-4) Všechny měly lampy, které na cestě k ženichovi

hořely. Pět z nich mělo malé nádoby, které byly naplněny olejem. Co představují lampy a co nádoby? Lampa představuje Slovo Boží. Všechny studovaly Boží Slovo. Olej představuje Ducha svatého. Všechny prosily Ducha svatého, aby jim osvětlil Slovo Boží. Ale pět z nich nenaplnily nádoby olejem. Ty nádoby jsme my, protože Bible nás nazývá nádobami pro Ducha svatého (viz. 1K 3,16) My bychom měli být naplněni Duchem Svatým.

"Po určitou dobu nebyl mezi nimi vidět žádný rozdíl. Stejně je to s církví těsně před druhým příchodem Krista. Všichni znají Písmo. Všichni slyšeli poselství o brzkém příchodu a očekávají s důvěrou na jeho příchod." (Kristova podobenství, 296) Co děláme my? Co dělájí bláznivé panny? Očekávají na příchod Krista s důvěrou. Věří, že jsou připraveny. Ale pak přijde ženich, a zjistí, že nejsou připraveny, protože nemají olej ve svých nádobkách. Nemají Ducha Svatého. Jak můžeš poznat, jestli tě vede Duch Svatý? *"Po ovocích jejich poznáte je." (Mt 7,16)* Co je ovoce Ducha Svatého? *"Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost." (Ga 5,22)* Bible říká, přezkoušej sám sebe, ujisti se, jestli Kristus přebývá ve tvém srdci (Ga 6,4). *"Všechny měly lampy, vnější tvář náboženství, ale jen pět z nich měly vnitřní zbožnost. Pět z nich chyběl olej milosti. Duch života v Kristu Ježíši, nepřebýval v jejich srdcích." (Synové a dcery Boží 118)* *"Cesta zdá se přímá člověku, a však dokonání její jest cesta k smrti." (Příslaví 14,12)*

Byly ty bláznivé panny upřímné? *"Bláznivé družičky představují skupinu lidí, kteří nejsou žádnými pokrytci." (Kristova podobenství, 269).* Já jsem taky nebyla pokrytcem, byla jsem upřímná. Mým jediným přáním bylo sloužit Bohu. Ale omlouvala jsem svoje hříchy a obviňovala jsem svého manžela nebo děti. Sice jsem nežila světsky, ale měla jsem hříchy ve svém srdci: špatný postoj vůči svému manželovi a netrpělivost vůči dětem. Když bláznivé panny klepaly na dveře, řekl jim Pán Ježíš: *"Neznám vás." (Matouš 25,12)* Jak smutné. To by mi taky řekl. Přezkoušejte svá srdce, jestli vás ve vašich domovech ovládá Boží láska. *"Celé nebe očekává na kanály, skrze které by mohl téct svatý olej, k radosti a požehnání lidských srdcí ... Kdyby byli všichni ochotni přijmout, byli by všichni naplněni jeho Duchem (Kristova podobenství, 302).*

Možná si připadáte ztraceni. Chvála Bohu. Protože pokud jsi ztracen, musíš si to nejdříve uvědomit. Vlažní neví, že jsou ztraceni a proto nedělají nic, aby svou situaci změnili. V této situaci jsem žila 40 let. Když si připadáš ztracen, děkuj Bohu. Protože máme Spasitele, který nás může z hříchu zachránit.

Kéž Pán pomůže každému z nás, abychom poznali v jakém stavu se nacházíme. ■

Margaret Davis

Pokračování příště.

KŘEŠŤAN NEBO ADVENTISTA?

Paradox? Na tuto otázku by se dalo odpovědět slovy - ano i ne. Jak by ale měla znít přesná odpověď? Tomuto dilematu chci v tomto článku věnovat pozornost.

Mimo křesťanů jsou ještě muslimové, buddhisté, hinduisté atd. Pro nezasvěcené jsou to rozdílné náboženské skupiny. Problematika však vypadá podstatně jinak, když ji posuzuje znalec. Ten ví, že na př. v muslimské skupině každý nezastává stejné náboženské přesvědčení. Mezi muslimy patří na př. sunnité, šíité, alevité a yezidé. Ti všichni jsou sice stoupenci islámu, a přece se v detailech natolik od sebe liší, že se dokonce mezi sebou potírají na život a na smrt.

Tyto detailní rozdíly se dotýkají všech náboženských skupin, křesťany nevyjímaje. I oni patří do společného ekumenického společenství, které tvoří katolíci, evangelíci, baptisté, metodisté a j. Často mezi sebou bojují na život a na smrt (doba inkvizice, třicetiletá válka, boje v Irsku mezi katolíky a evangelíky atd.). Také adventisté patří mezi křesťany. Jak je to však s nimi? Patří skutečně také ke křesťanům? Podívejme se blíže na tuto problematiku z hlediska Bible.

Kdo je vlastně křesťan?

V Skutcích apoštolských 11, 26b stojí napsáno: „... nejprv tu v Antiochii učedníci nazváni jsou křesťané.“ (neboli kristovci – kteří byli v Ježíšovo jméno pokřtěni). Je zřejmé, že je tak nepojmenoval Bůh, ale lidé. Bible označuje lid Boží jako „Boží děti“ (5M 14,1) nebo jako

„dceru sionskou“ (Iz 61,11.12).

Dějiny zaznamenaly období, ve kterých Boží děti věrnost a loajalitu vůči Bohu zachovaly, ale i období nevěry a odpadnutí. Dokud míra odpadnutí nebyla překročena, hovoří se o Božím lidu jako o „padlé dceři sionské“. Když ale byl úpadek velmi závažný a chyběla vůle k obrácení, je nakonec církev Boží označena jako „padlý Babylon“ nebo krátce „Babylon“. Co rozumí Bible pod pojmem padlý Babylon?

„Babylon“

„A jiný anděl letěl za ním, řka: Padl, padl Babylon, město to veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy.“ (Zj 14,8)

Samotné slovo „Babylon“, jakož i zdůraznění „město to veliké“, vyjadřuje něco tajemného. Snaha toto tajemství rozluštit, připravila lidem již mnoho námahy, ale výsledek nebyl vždy stejný. Když se však budeme opírat o výpovědi bible, krok za krokem se přiblížíme k pochopení onoho tajemného významu.

Aby se mohlo hovořit o „padlém Babylonu“, musíme se nejprve zaměřit na „stojící Babylon“ Kniha Daniel, pátá kapitola, hovoří o spanilém městě Babylon. V jednom z mnoha velkolepých paláců, plných sousoší různých bůžků, se shromáždila horní vrstva obyvatel říše.

„Balsazar král učinil hody veliké tisíci knížatům svým, a před nimi víno pil. A když pil víno Balsazar, rozkázal přinést nádobí zlaté a stříbrné, kteráž vynesl Nabuchodonozor otec jeho z chrámu Jeruzalémského, aby

z něho pil král i knížata jeho, ženy jeho a ženiny jeho. I přineseno jest nádobí zlaté, kteréž vynesli z chrámu domu Božího, jenž byl v Jeruzalémě, a pili z něho král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho. Pili, pravím, víno a chválili bohy zlaté, stříbrné, měděné, železné, dřevěné i kamenné.” (Da 5,1-4)

Co se tady událo, bylo směsicí dvojího náboženství - modloslužby a pravé bohoslužby. Nádobí, které bylo zasvěceno pravému Bohu, sloužilo nyní k uctívání pohanských bůžků. Protože Bůh v prvním a druhém přikázání mravního zákona modloslužbu přísně zakázal, bylo použití nádobí zasvěceného Bohu na této nevázané zábavě, výsměšnou výzvou proti Bohu..

„V touž hodinu vyšli prstové ruky lidské, a psali naproti svícnu na stěně paláce královského, a král hleděl na částku ruky, kteráž psala. ... A totoť je písmo napsané: Mené, mené, tekél, ufarsín, totiž: Zčetl jsem, zčetl, zvážil a rozdělují. Tento pak je výklad těchto slov: Mené, totiž zčetl Bůh království tvé, a ke konci jej přivedl. Tekél, zvážen jsi na váze, a nalezen jsi lehký. Perés, rozděleno jest království tvé, a dáno jest Medským a Perským. ... A v touž noc zabit jest Balsazar král Kaldejský.” (Da 5,5.25-30)

Náboženství „Babylona“

Tehdejší spanilý Babylon byl zvážen na váze a nalezen lehkým. Bůh měl právo jej na váze zvážít, neboť se jeho obyvatelům dostalo skrze proroka Daniele světlo o pravém Bohu a jeho uctívání. Vědomě si dovolili Bohem ustanovený způsob uctívání smísit s pohanskou modloslužbou. Babylon, zavržený Bohem, padl navždy.

Tento princip, padlého Babylona knihy Zjevení, přijímají dnes lidé, kteří původní, čisté biblické náboženství směšují s cizími modlářskými elementy jiných náboženství (neděle; sluneční symbol – kříž; svátky slunovratu – Vánoce a Silvestr; Velikonoce (něm. Ostern) – svátky bohyně plodnosti, Ostery; velikonoční beránek - symbol Ježíše, zajíc - symbol erotiky; spiritizmus – setkávání se s domněle dále žijícími dušemi mrtvých atd.). Dnešní křesťané dobře vědí, že na př. Vánoce jsou pohanského původu, což dokumentují ve svých vlastních časopisech a knihách, přesto dále s velkou okázalostí slaví tyto svátky.

Úlohou druhého anděla ze Zjevení 14 a anděla z 18. kapitoly je odhalení cizích zvyků, ve kterých sluneční kult hraje hlavní úlohu. Jelikož byly tyto zvyklosti dobře zahaleny do biblického šatu, mohly nepozorovaně vniknout do původně čisté Ježíšovy církve. Církev se dnes přispůsobila světu, jsou lhostejné ke studiu biblických rad a varování. Nemají zájem se reformovat a připodobňují se poznenáhlu k padlému Babylonu.

Kdo je dnes považován za křesťana

Obraz křesťana se od doby apoštolů podstatně změnil. Jméno „křesťan“ obdrželi tehdy takoví věřící, kteří byli v Ježíšovo jméno pokřtěni, zachovávali pravý den Hospodinův, slavili památku večere Páně a očekávali příchod Ježíšův.

Dnešní křesťané nezachovávají pravou sobotu a nežijí v očekávání Ježíšova blízkého příchodu. Místo toho přijali dobře maskované pohanské bohy s jejich slavnostmi, zvyky, mravy, symboly a znaky zahalené do šatu biblického učení. Očekávání Ježíšova příchodu je pouze součástí teologie jednotlivých církví, avšak z kazatelen je sotva zvěstováno.

Členové křesťanské ekumeny praktikují víceméně smíšeninu křesťanství s pohanským náboženstvím. Dnes již pod pojmem „křesťané“ nelze vždy rozumět věřící, kteří praktikují původní nefalšovanou bohoslužbu.

Laodicejská církev

Vedle „padlého Babylona“ měl Bůh v každé době církev – „dceru sionskou“ – která plnila Jeho misijní záměr na zemi. Podle biblického proroctví ve Zjevení třetí kapitole, nese v současné době – v závěru světových dějin – status „Boží církve“ církev „Laodicejská“ (tímto názvem je symbolicky označena ve Zjevení sv. Jana), která odpovídá církvi ASD.

Ne vždy byla tato církev Bohu věrná, přesto zůstala Boží církví, totiž „dcerou sionskou“, jinak by Bůh neměl již nikoho, kdo by šířil Jeho pravdivé poselství. Bůh nebyl vždy se svými reprezentanty spokojen. Posílal skrze své proroky napomenutí, aby svůj lid uzdravil. Když to nešlo „po dobrém“, používal Bůh i tvrdší, často bolestná opatření, jen aby své děti přiměl k zamyšlení a nápravě.

Také i starozákonní církev – dcera sionská – padla. Když Mojžíš prodléval mimo izraelský tábor delší dobu (na hoře Sinaj) a nepřicházel, žádal lid po Áronovi viditelného vůdce. Lidé si zvolili sochu v podobě mladého býka.

„Vstaň (Árone), udělej nám boha, který by šel před námi! ... a (on) připravil formu a odlil sochu býčka ... a vybudoval před ním oltář. Potom Áron provolal: „Zítřka bude Hospodinova slavnost!“. Nazejtří za časného jitra obětovali oběti ... Pak se lid usadil k jídlu a pítí. Nakonec se dali do nevázaných her.” (2M 32,1-5 / ek.)

„Řekl také Hospodin k Mojžíšovi: „Viděl jsem lid tento, a aj, lid je tvrdé šije. Ptotož nyní nech mne, abych v hněvě prchlivosti své vyhladil je ...“ (2M 32,9.10)

Padlá dcera sionská

Co vlastně tehdejší Boží církev tak špatného provedla, že ji Bůh chtěl vyhladit? A proč zvolili pro zpodobnění všemohoucího Boha, který je vyvedl ze země egypské, právě sochu býčka?

Jákovova rodina a jejich potomci žili přes 400 let v Egyptě. Je pochopitelné, že se kultura, mravy, zvyky a především tamější nábožensví vloudily do řad Jákových potomků. Egypťané praktikovali mnohobozství. Nejvyšším stvořitelem bohem a stvořitelem, pánem všech bohů, byl Ptah. K němu přidružili menšího boha, herolda (zprostředkovatele, posla) Apise, symbolizovaného býkem. Tento býk nese mezi rohy sluneční kotouč, který symbolizuje Ptaha. V 2M 32,4 se praví: „Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž vyvedli tebe ze země Egypské.“ (Ptah a Apis) Boží církev na poušti nám připomíná činy Balsazara, krále babylonského. Podobně jak on, bezprostředně před pádem Babylona, smísil dvě protikladná náboženství, tak také Boží lid na poušti smísil egypťskou modloslužbu s pravou bohoslužbou. S velkou opovázlivostí znevážili první a druhé přikázání mravního zákona, které důrazně zakazuje modloslužbu. Byli tak zaslepení a tvrdošíjní, že dokonce tuto ohavnost nazvali „slavností Hospodinovou“. Dcera sionská padla a měla vlastně být jako lid Boží zavržená. Avšak stalo se jinak.

Milost Boží pro své vyvolené dítky

„Dokonce si odlili sochu býčka a řekli: ‚To je tvůj Bůh, který tě vyvedl z Egypta‘. Dopustili se strašného rouhání. Avšak Ty jsi je v nesmírném slitování na poušti neopustil.“ (Neh. 9,18) Bůh dal „dceři sionské“ čas, aby se uzdravila - dostala čas k pokání a obrácení.

Pokání a obrácení může ihned začít neúčastí na bohoslužbach, které jsou smíšené s pohanským náboženstvím. Bylo by však nemoudré dnes, v době léčby, opustit Boží církev, neboť bychom se mohli dostat do slepé uličky. Také ty, kteří to myslí upřímně a z neznalosti biblické pravdy se nacházejí v padlých církvích, chce Bůh odtamtud vyvést a uzdravit.

„Bylo mi ukázáno, že duch světa rychle prokvašuje církev. Jdete touž cestou jako starý Izrael, totéž odpadnutí od svatého povolání být Božím zvláštním lidem.“ (5 Test. 76 / angl.)

Upřímně věřící, které zasáhlo poselství Bible, se plně odloučí od modloslužebných praktik „křesťanského“ babylona. Nenechají se okouzlit celou řadou náboženských svátků konajících se zdánlivě ke cti Hospodina, jako jsou Vánoce, novoroční silvestrovské slav-

nosti, svátky bohyně erotiky a plodnosti Ostery (Velikonoc) atd. Pro ně platí slova: „Vyděte z něho, lidé můj!“ (Zj 18,1-5) „A protož vyděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a dcery, praví Pán všemohoucí.“ (2K 6,17.18) Radí těm, kteří se v babylonských církvích nacházejí, aby z nich vyšli, a těm, kteří tyto babylonské praktiky provádějí, aby je úplně zanechali.

„Nikdy by neměly být rozlišovací znaky mezi Ježíšovými následovníky a služebníky satanovými smazány. Sám Bůh dělá zřetelnou hranici mezi světem a církví, mezi plniteli a přestupníky zákona. Nejsou ve vzájemném souladu. Liší se od sebe jako den a noc – různí se ve svém vkusu, svých cílech, snahách a podstatě. Jestli pěstujeme lásku a bázeň Boží, budeme, i při sebemenším sblížení se, mít pocit něčeho nečistého.“ (Zkuš. a vidění II, 219 / něm.)

Ježíšův odkaz

„I řekl mu Ježíš: ‚Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vši duše své a ze vši síly své. To jest první a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: ‚Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.‘“ (Mt 22,37-39) A takto definuje Ježíš lásku: „Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“ (J 14,15)

Jelikož první čtyři Boží přikázání upravují poměr lásky člověka k Bohu, musí být vedena jasná dělící čára mezi jinými náboženstvími a jejich zvyky. Tato dělící čára se však netýká mezilidských vztahů, neboť toto zakazuje posledních šest přikázání, které upravují poměr lásky k bližnímu.

Odkaz apoštola Pavla

„Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznaš dobré vyznání před mnohými svědky.“ (1Tm 6,12)

Závěr

Na začátku tohoto článku byla položena otázka: Křesťan, nebo adventista? Obraz dnešních křesťanů se sice značně pozměnil, přesto si ponecháme název křesťané; avšak současně zdůrazňujeme, že, my adventisté, jsme dovršením reformace, která se vrací k původnímu křesťanství z dob Ježíše Krista a Jeho apoštolů. ■

Daniel Samuel

© iStockphoto.com - Photoman195

Skrytá kamera ve vesmíru

2. část

Než začneš číst ...

Jak se odpoutat od vznešeného a pro člověka 21. století nesrozumitelného jazyka, pokud chci psát o andělech? Nejde přece o nudné theologizování. V duchovní oblasti jde o něco úžasného! A pokud se má začít hovořit o andělech, pak si toto téma zaslouží ten nejvybranější jazyk, jakým jsme schopni se vyjadřovat. Dotýkáme se přece Božské oblasti!

Tam, kde obyčejná slova selhávají je třeba nevšedního způsobu pozvání, aby se čtenáři dověděli o původu andělů, jejich úloze v dějinách lidstva i jednotlivců, jejich činnosti v dnešní době a v blízké budoucnosti.

Tato publikace je určena těm, kteří mají málo času na duchovní záležitosti. Vymyslet název pro tuto drobnou knížku byl odvážný a nesnadný úkol. Žijeme v hektické době, kdy čas má cenu zlata. Proto vás nebudu napínat. Přejdu brzy k jádru problému.

Pokud čteš tyto řádky v autě, s jedním okem na semaforu, nebo na letišti, s ušima ve střehu, abys nepřeslechl číslo svého letu, nebo jednou rukou houpeš kočárek s plačícím dítětem, či za tiché noci v posteli s vědomím, že ráno musíš brzy vstávat – pak tato kniha je právě pro tebe!

Spěcháme? Celý svět spěchá! Čas patří tomu, kdo za něj nabídne nejvíc. Rozběhli jsme se – a běžíme stále rychleji. Se vzrůstajícím tempem však ubývá náplně života. Tempo nás zraňuje, jako kdybychom polykali rozbité sklo.

A teď pohlédni výš a představ si tichý svět andělů, a jemný šum křídel těch, kteří ve vteřině překlenou vzdálenost milionů světelných let! Anděl je tvůj stálý, tichý společník, vybavený nejmodernějším typem

skryté kamery, která umí zaznamenat nejen co právě děláš, ale také skrytý svět tvých myšlenek a pohnutek. Tento záznam jednou uvidíš jako film a budeš mít to nejvznešenější publikum.

Představ si, že jednou – pokud dočteš tuto knížku a uděláš to správné životní rozhodnutí – budeš také podobný andělům! Otevrou se před tebou nekonečné brány vesmíru se vším tajemstvím! Osobně poznáš Toho, kdo stvořil anděly! To není žádná fatamorgána! To je pravda!

Je třeba obléci ty staré příběhy do nového, aktuálního roucha, oživit obraz, který probíhá tiše, nepozorovaně nad našimi hlavami, objevit dosud málo známý svět úžasných možností a zároveň závažných skutečností. K tomu nestačí lidské schopnosti. Proto zvedám svůj zrak k nebi a pokorně prosím, aby Moc z výsosti odkryla přede mnou a potom i před tebou oblast nevýslovné slávy, pomohla do ní vstoupit, a pomocí slov a víry a probudila zájem o tuto oblast, která v sobě skrývá radost a duchovní osvězení.

Zdá se ti, že je to pro člověka nemožné? Nepravděpodobné? Neuskutečnitelné, Bez šance? Bez východiska? Není možné vylétnout na měsíc na ocase draka! Je nemožné udělat dojem na ředitele NASA papírovým letadlem. Je pošetilé vychloubat se svými obrazy namalovanými pastelkami v přítomnosti Picasa. Nevyrovnáš se Einsteinovi proto, že umíš napsat chemický vzorec vody. Ani se nemůžeš chlubit svou dobrotou a moudrostí v přítomnosti Dokonalého.

Nemůžeš se sám spasit, protože to není v lidských silách. Ale Ten, který stvořil anděly jako tvé společníky, pomocníky a ochránce, řekl: „Všecko je možné věřícímu“!

Pokud se nad tím zamyslíš na tichém místě, možná na svém rameni ucítíš dotek anděla. ■

V. Vesecká

DÁVAT PŘINÁŠÍ POŽEHNÁNÍ

Byla zima. V tuto dobu trpí často zvířata i lidé nouzí. V jednom takovém studeném zimním dni přišla do vesnice neznámá žena a prosila o pomoc. Její oblečení bylo čisté, ale obnošené a na mnoha místech záplatované. Jelikož vál silný vítr, měla na hlavě šátek. V pravé ruce držela hůl a na zádech malý koš. Klepala na všechny dveře ve vesnici a prosila o trochu jídla nebo o malý peněžní dar. Ale většinou měli lidé tvrdé srdce a darovali chudobné ženě jen zbytky nebo lepší jídlo pro zvířata. Bohatí lidé ji vyháněli od dveří nebo vrat a dokonce na ni poštvali i psy.

Došla k malému starému venkovskému domku. Před vchodem stál špalek na štípání dříví a kotouč na broušení nožů. Otevřít přišla paní s dítětem na rukou a zvala neznámou ženu do teplé místnosti. Měla právě čerstvě upečený chléb z poslední mouky. Neznámé ženě dala velký kus chleba. Byla to jediná žena, která prosící ženě pomohla.

Příští den byli neočekávaně pozváni všichni lidé z vesnice k večeři na zámek. Lidé byli překvapeni, když je u brány vítala žena, kterou včera vyháněli od svých domů. Když hosté vstoupili do jídelny, uviděli velký dlouhý stůl a jeden malý stůl. Na velké tabuli ležely hromady plesnivého chleba, několik zkažených brambor a hrst obilí. Na malém stole pod vzácným svícnem spatřili hosté ta nejlepší jídla. K tomu stolu vedla zámecká paní selku s manželem a dětmi. Ostatním hostům řekla: „Já jsem ta žebračka, kterou jste včera vyháněli od svých dveří. Chci vám tímto poděkovat za vaše přijetí. Pak je vyzvala, aby si sedli k velkému stolu. Sama se posadila k malému stolu k rolnické rodině a vřele si s ní vyprávěla.

Milé děti, tak se také jednou povede všem, kteří udělali druhým dobře nebo zle. Pohostinným lidem Ježíš řekl: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni svatí andělé, posadí se na trůnu své slávy. Všechny národy budou shromážděny před ním a on je oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, ale kozly po levici. Král tehdy řekne těm po své pravici: Pojdte vy požehnání mého Otce, přijměte za dědictví Království, které je pro vás připraveno od stvoření světa. Neboť jsem hladověl a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít, byl jsem cizincem a přijali jste mě, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocný a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou.‘ Tehdy mu ti spravedliví odpoví: Pane, kdy jsme tě viděli hladového a dali ti najíst anebo žíznivého a dali ti napít? Kdy jsme tě viděli jako cizince a přijali tě anebo nahého a oblékli tě? Kdy jsme tě viděli nemocného anebo v žaláři a přišli jsme k tobě?‘ Král jim odpoví: Amen, říkám vám, že cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě.‘ Těm po své levici tehdy řekne: Jděte ode mě, vy proklatí, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly! Neboť jsem hladověl a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň a nedali jste mi napít. Byl jsem cizincem a nepřijali jste mě, byl jsem nahý a neoblékli jste mě, nemocný a ve vězení, a nenavštívili jste mě.‘ Tehdy mu odpoví: Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého nebo jako cizince nebo nahého nebo nemocného nebo ve vězení, a neposloužili ti?‘ Pová jim: Amen, říkám vám, že cokoli jste neudělali pro nejmenšího z těchto, to jste neudělali pro mě.‘ Mt 25,31-45.

Pomodlíme se: Milý nebeský Otče, známe mnoho chudobných lidí. Proto jim chceme pomoci tam, kde můžeme. Pomoz nám přitom. ■ Amen.

Moje tělo patří Bohu

„Zdaliž nevíte, že tělo vaše je chrám Ducha svatého, jenž přebývá v vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji? Nebo koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujte tedy tělem vaším i duchem vaším, kteréžto věci Boží jsou.“

Život je dar Boží. Naše těla nám byla dána, abychom je používali k Boží službě a On si přeje, abychom se o ně starali a cenili si jich. Svoje těla musíme udržovat v nejlepších možných podmínkách pro jejich tělesný a duchovní rozvoj.

Čistý, zdravý život je tou nejpříznivější okolností k vytváření dokonalého křesťanského charakteru a rozvíjení schopností mysli a těla. Život každého křesťana musí ovládat zákon střídmosti. Bůh má být ve všech našich myšlenkách; vždy bychom měli mít na zřeteli Jeho slávu. Musíme se odvrátit od každého vlivu,

který by zaujal naše myšlenky a odvedl nás od Boha. Je naší svatou povinností vůči Bohu ovládat svá těla a usměrňovat chutě a vášně, aby nás neodvedly od čistoty a svatosti anebo neodvrátily naši mysl od díla, které od nás Bůh požaduje.

Ti, kteří slouží Bohu v upřímnosti a pravdě, se stanou zvláštním lidem, jiným než zná svět, budou od světa odděleni. Jejich jídlo nebude uspokojovat nenasytlost nebo zkaženou chuť a zmlsanost, ale bude jim zabezpečovat zdroj největší fyzické síly a sloužit duchovnímu rozvoji.

Náš nebeský Otec nám věnoval velká požehnání ve zdravotní reformě, abychom Ho mohli oslavovat poslušností požadavků, které na nás má. Harmonická a zdravá činnost celého těla a mysli povede ke štěstí; čím jsou schopnosti dokonalejší a čistší, tím opravdovější a ryzejší je pocit štěstí. ■

© Artistic Pictures - Stockphoto.com

POZVÁNÍ KE STUDIJNÍMU SETKÁNÍ

Srdečně vás zveme na studijní setkání s br. Arminem Krakolinigem. Tentokrát se budeme zabývat Božím plánem vykoupení a znovuvybudováním ztraceného. Také bude poukázáno na satanův boj proti plánu vykoupení.

Setkání se znovu uskuteční na známém místě v Domě zahrádkářů ve Frýdlantě n. Ostr., ulice Za hřbitovem, **ve dnech 5.9. až 7.9.2008**. Začátek bude v pátek v 15 hodin a ukončení v neděli ve 13 hodin. Pro děti je připraven samostatný program. O stravu bude pro všechny postaráno. Prosíme zájemce o ubytování, (cena za noc 150 Kč) aby se přihlásili buď telefonicky na číslo 558 675 593, nebo písemně na adrese redakce a na adrese elektronické pošty: jaromar66@volny.cz, nebo jaromar66@online.de. Prosíme také o zprávu denních hostů, kvůli zabezpečení dostatečného počtu míst.

Prosíme neotálejte s přihlášením a usnadněte nám zajištění organizačních záležitostí spojených s tímto setkáním.

Redakce časopisu Z RÁJE DO RÁJE

KDO JSOU ANDĚLÉ?

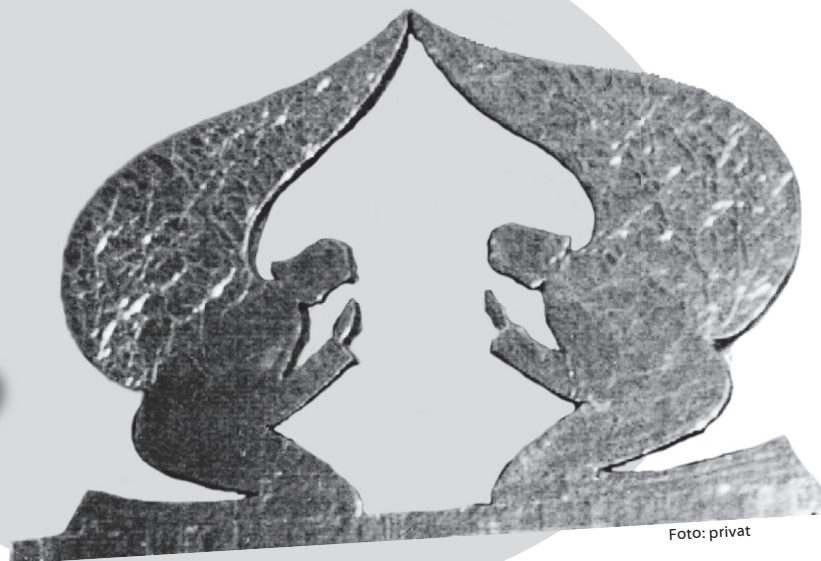

Foto: privat

O tázka týkající se existence tajemných andělských bytostí přivedla jistě nejednoho člověka k uvažování, kdo jsou to vlastně andělé, odkud se vzali, zda vůbec existují, jaké je jejich poslání, atd.

Slovo »anděl« se často používá v rozhovorech, písničkách, příbězích, v dětských modlitbách a při mnoha dalších příležitostech. Například: Ten člověk je ztělesněný anděl... To dítě je krásné jako andílek... Andělíčku můj strážníčku...

Andělé jsou v lidských představách často opředeni tou nejbujnější a nejnescutečnější fantazií. V lidských myslích vládne o těchto bytostech chaos. Mnozí se domnívají, že jsou to „duše“ zemřelých nevinných dětí, případně mrtvých dobrých lidí. Nic z toho však není pravdou. Jsou to jen pověry, které mají svůj původ v pohanství! Kde tedy najdeme správné informace o těchto bytostech?

Existuje pouze jeden zdroj, v němž můžeme získat hodnověrné odpovědi na tyto otázky. Tím zdrojem je Bible, Boží slovo. Píše se v ní o andělech, a to jak ve Starém, tak i v Novém (ve Staré i v Nové smlouvě).

V otázce andělů však musíme být velice opatrní, neboť existují nejen dobří andělé, ale také zlí andělé, kteří se vydávají za anděly dobré. To jsou ovšem padlí andělé, ti, kteří se společně se svým vůdcem Luciferem vzbouřili proti Bohu v nebesích. O těch se však v tomto článku zmiňovat nechci.

Slovo „anděl“ pochází z řečtiny, ve které zní velice podobně jako v naší řeči: „angelos“. Z řečtiny pak bylo v podobné formě převzato i do jiných jazyků - německy se anděl řekne *Engel*, latinsky *angelos*, anglicky *angel*, francouzsky *ange*, slovensky *anjel*, polsky *anjol*, atd.

Řecké „angelos“ znamená „posel“ a tento výraz označuje jak bytost nebeského původu, tak také člověka, který byl pověřen doručit nějaké poselství, nebo věc.

Věřící křesťané znají biblické spojení „*radostné poselství*“, pro které se užívá slovo „evangelium“ (ev-angel-ium), ev = dobrý, angel = posel, tedy „dobré poselství“, které Bůh lidem nabízí. Jedná se o poselství záchrany, poselství o spasení v Kristu Ježíši, který se za nás obětoval na Golgotě.

Andělé jsou skutečně nebeskými bytostmi

O jejich původu se v Bibli dočítáme: „*Nebo skrze něho (Ježíše Krista) stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné.*“ (Ko 1,16) Jiní překladatelé uvedeného textu (Petrů a Žilka), považují anděly za „*neviditelné věci*“, stvořené Bohem skrze Ježíše. Pravdou tedy zůstává, že se jedná o stvořené bytosti a ne o nějaké „*dušičky*“. Byli stvořeni podobně jako lidé, i když podstatně odlišným způsobem. Andělé jsou na žebříčku hodnot v oblasti Božího stvoření na vyšším stupni než člověk. Tuto skutečnost lze pochopit ze slov: „*Co je člověk, že na něho myslíš, co je smrtelník, že se o něho staráš? Učinil jsi ho jen o málo menším než jsou andělé...*“ (Ž 8,5.6, P. Josef Kunický).

Andělé jsou Božími služebníky. Někteří konají svoji službu přímo u Božího trůnu a oslavují svého Stvořitele: „*Serafinové stáli před nim, šest křídel měl každý z nich: dvěma zakrýval tvář svou, a dvěma přikrýval nohy své, a dvěma létal. A volal jeden k druhému, říkáje: „Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho.“* (Iz 6,2.3)

Jiní andělé jsou zase pověřeni službou lidem, jak o tom čteme: „*Což nejsou všichni andělé jen služební duchové, kteří bývají posílání na pomoc těm, kdo mají obdržeti spasení?*“ (Žd 1,14, Žilka)

Doprovázejí nás na cestách, chrání v práci, vytrhují z nebezpečí, o kterých často ani nevíme, že nám hrozí. Když měla být zničena Sodoma a Gomora, andělé z ní vyvedli Lota s rodinou a odvedli je na bezpeč-

né místo. Když se narodil Pán Ježíš, zvěštovali tuto radostnou novinu betlémským pastýřům. Když byl apoštol Petr uvězněn s tím, že bude popraven, neboť zvěštoval evangelium o Kristu, poslal Bůh anděla do jeho cely a vyvedl jej z žaláře, přestože byl hlídán a svázán dvěma řetězy.

Někdy však bývají andělé pověřeni vykonáním Božího trestu nad lidmi - to když míra jejich hříchů vrchovatě naplní kalich Boží trpělivosti. Andělé, kteří vyvedli Lota do bezpečí, mu řekli, že přišli z Božího pověření: „Zkazíme místo toto....Poslal nás Hospodin...” (1M 19,13)

Když se král Heródes nechal lidem oslavovat jako by byl Bůh, poslal Hospodin anděla, který jeho pýchu potrestal: „V ustanovený den se Heródes, oděn královským rouchem, posadil na trůn a měl k nim proslov. Lid volal: „To je hlas Boží, ne lidský!“ Najednou však jej ranil anděl Páně za to, že nevzdal čest Bohu, byl rozežrán červy a zemřel.” (Sk 12,21.23) I v současnosti se vyskytují smrtelní lidé, taktéž oděni slavnostním rouchem, kteří sedí na vyvýšeném místě (trůnu, stolci) a přijímají od lidí čest patřící pouze svatému Bohu!

V závěru dějin naší Země přijde Ježíš podruhé a budou jej doprovázet zástupy nebeských andělů a jiná andělská skupina shromáždí všechny Boží děti, aby je přemístili do Jeho nebeského království.

Andělé jsou duchovními bytostmi

Přestože se jedná o duchovní bytosti, nesmíme si představovat, že nemají tělo. Mají tělo, jako my lidé, jenže na kvalitativně vyšší úrovni. Apoštol Pavel o tomto rozdílu píše [1K 15,39.40]: „Není každé tělo stejné tělo....Jsou nebeská těla a jsou zemská těla....“

Lidské tělo je tělo „pozemské“, neboť bylo utvořeno „z prachu země“ - z hlíny. Andělé mají těla „nebeská“, ale z jakého nebeského „materiálu“, to nevíme! I když těla mají, mohou jimi prostoupit jakoukoliv fyzickou překážku, neboť nepodléhají našim fyzickým zákonům, nejsou jimi omezeni. A právě z toho důvodu mohl anděl vstoupit i do Petrova vězení.

Při své službě lidem se andělé často stávali viditelnými, aby je lidské oko mohlo spatřit, jinak jsou pro náš zrak neviditelní. Zjevovali se v lidské podobě. Když navštívili Abrahama, tak zpočátku nevěděl, s kým má tu čest hovořit, koho má za hosty. Teprve až z rozhořování se dozvěděl, že jsou to vyslanci nebes.

Andělé jsou svatí - nemáme je však uctívat

I když jsou to svaté bytosti, jsme varováni před jejich uctíváním. Když na ostrově Patmos ukazoval anděl Janovi průběh různých událostí, které se budou na

zemi odehrávat, byl naplněn vděčností, a začal se mu klanět. Anděl jej však důrazně napomenul: „A když jsem slyšel a viděl, padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla toho...Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spolumužník tvůj....Bohu se klaněj.” (Zj 22,8.9)

K andělům se lidé nemají ani modlit, stejně jako k žádným „svatým“. Všichni domnělí „svatí“ jsou mrtví, odpočívají v hrobech a nevnímají nic z toho, co se děje na zemi: „Nebo živí vědí, že umřítí mají, mrtví pak nevědí nic...” (Kaz 9,5) Modlit se máme k Bohu. Jenže kolik lidí „obchází“ Boha a Pána Ježíše a své modlitby odesílají na neexistující „adresu“ různých „svatých“! Je velice povzbudivé vědomí, že Bůh má dostatek andělů, které vysílá, aby nás, pozemské poutníky doprovázeli životem - od narození až do smrti. Je úžasné, když vím, že anděl kráčí se mnou, přestože jej nevidím. Kdyby mi hrozilo nebezpečí, on je může zadržet!

Po té, co na Daniela, který měl vysoké postavení na dvoře perského krále Daria, nastrojili jeho žárliví kolegové léčku a pro oddanost Bohu jej nechali uvrhnout do jámy vyhladovělých lvů, řekl králi: „Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů, aby mi neuškodili, nebo pře ním nevina nalezena jest při mně, nýbrž ani proti tobě, králi, nic zlého jsem neučinil.” (Da 6,22)

Jak vděční bychom měli být Bohu za ničím nenahraditelnou službu, kterou pro nás andělé konají. Většinou si ani neuvědomujeme, že se kolem nás pohybují tito příslušníci »nebeské ochranky«. To vše nám bude odhaleno a také to pochopíme teprve tehdy, až přijde Ježíš Kristus a v nebeské škole se spasení budou dozvídat nejrozdílnější tajemství, která byla našim zrakům zahalena neproniknutelnou clonou. A ten čas se velice rychle blíží! Zamysleme se nad odhalením tajemství, které se týká právě andělů:

„Každý vykoupený pozná službu andělů ve svém vlastním pozemském životě. Anděl, který byl jeho strážcem již od prvních okamžiků života, sledoval jeho kroky, kryl jeho hlavu v čas nebezpečí, a byl s ním i „v údolí stínu smrti“ a jenž určil místo jeho odpočinku, pozdraví jej v jitře vzkříšení. Jaké to bude, až s ním budu moci mluvit a poznávat postup Božích zásahů ve svém životě i účast nebes v každém činu ve prospěch lidstva.

Potom teprve se vysvětlí všechny nesnáze celého života. Tam, kde se nám jevil jedině chaos a zklamání, zmařené úmysly a plány, spatříme velký vítězný záměr, plný božského souladu.” (E.G.White, Education 205)

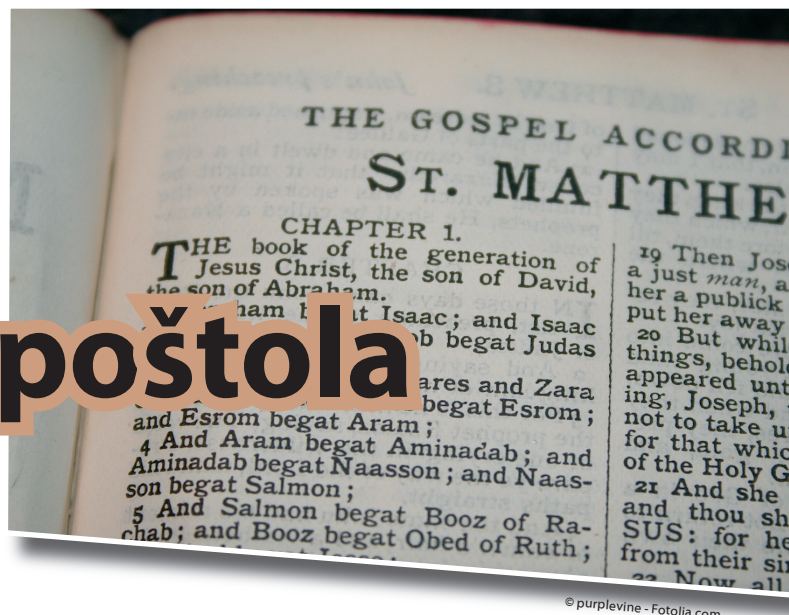
Účast v této nebeské škole bude něčím nádherným a úžasným! ■

Ján Kováčik

Ježíš přichází!

Poselství apoštola MATOUŠE

Mt 4,23: *I procházel Ježíš všecku Galilei, uče v shromážděních jejich a káže evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.*

Kdo byl Matouš?

Co se týká vlastní identity apoštola Matouše, mnoho o ní nevíme. Sám mlčí. Zřejmě byl dobrý učitel, který měl v srdci touhu podat dál Ježíšovo učení. Také u něho můžeme pozorovat touhu po poslušnosti všech lidí vůči Bohu. Středem jeho zvěstování byl samotný Ježíš, sám stál v pozadí. Toto tvrzení můžeme doložit verši Mt 23,10-12: „*Ani se nazývejte vůdcové; nebo jeden jest vůdce váš Kristus. Ale kdo z vás větší jest, budeť služebníkem vaším. Nebo kdož by se sám povyšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil, bude povýšen.*“ To Matouš dodržel. V jeho evangeliu nenajdeme žádný odkaz na pisatele. Matouš je židovské jméno. Rovněž i jeho druhé jméno Levi (Mk 2,14; L 5,27-29) potvrzuje že Matouš byl Žid. Z textu evangelia poznáváme, že měl velký zájem o Starý zákon. Jeho cílem nepochybně bylo, přesvědčit židovské spoluobčany, že Ježíš je Kristus, syn živého Boha. (Mt 16,16). Matouš byl povoláním celník (Mt 9,9; 10,3). Co tenkrát znamenalo být celníkem? Jejich činnost byla hodnocena jako zrada na židovském národě. Všichni, jak ti, co se obohacovali, tak i ti, co byli čestní, byli nazýváni kolaboranty, a byli všemi opovrhováni. Žid mohl vykonávat takové povolání jen tehdy, když pro něho peníze znamenaly více, než národní dědictví. Rabíni dokonce učili, že není nečestné celníky podvádět. Vybírání daní a prostituce byla zaměstnání, které nesměl žádný zákonu věrný Žid přijmout, protože to předpokládalo mít styk s pohany a práci v sobotu. Záměrně jsem ponechal stranou hrabivost (touhu po majetku) a prospěchářství. Proto výběrčí daní tvořili opovrhovanou společenskou vrstvu. Jejich přítomnost v synagogách nebyla vítaná, proto se ani nezajímali o zákon a o Boha Izraele. Své srdce neměli nasměrované na duchovní věci, ale na pohanské bohatství.

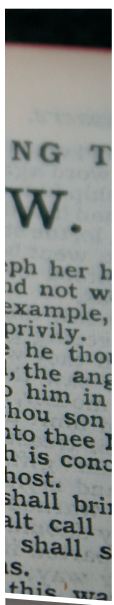
Z toho si můžeme utvořit obraz Matouše, před setkáním s Ježíšem. Matouš prožil převratnou změnu (obrácení). Setkání s Ježíšem zcela změnilo jeho životní dráhu. Navždy se vzdal zaměstnání výběrčího daní a cele následoval Ježíše. Také stojí za povšimnutí, že zanechal povolání ze dne na den, když mu Ježíš řekl *následuj mě!* Na jeho rozhodnutí měl vliv jeho vztah k Janu Křtiteli. Je zřejmé, že Matoušovo obrácení se uskutečnilo ve dvou fázích. K první změně došlo ze slyšení Janova poselství a ke druhé z Ježíšova povolání. Náhle Matouš poznal, že se musí všeho vzdát a následovat Ježíše. Již za pár týdnů byl poslán spolu s jinými učedníky na misijní cestu, na kterou neměli brát žádné zásoby jídla a také se neměli dopředu starat, kde budou nocovat (přebývat). (Mt 10,9-11). Pro Matouše muselo být velmi těžké zcela změnit svůj životní styl, vzdát se pohodlného života a vést život misionáře. Těžký byl přechod z bohatství do dobrovolné chudoby, od nadřazeného postavení do učednictví, ale především vzdání se svého JÁ a podřízení se Ježíši. Tak je možné charakterizovat Matoušovo obrácení.

Nový Matouš

V Matoušově evangeliu poznáváme tři hlavní rysy jeho obrácení.

1/ Stal se milosrdný a odpouštějící.

To jsou důležitá témata jeho evangelia. Při modlitbě Otče náš, cituje: „odpusť nám naše viny...“ Nepoužívá zde slovo hřích (Mt 6,12; L 11,4) Jako výběrčí daní neodpouštěl dluhy (provinění). Jak by také mohl? Nyní poznal, že má vůči Bohu velké dluhy (provinění). Jako jediný uvádí podobenství o prohnáném služebníkově (Mt 18,23-35). Před svým obrácením se

zřejmě častěji choval jako služebník v uvedeném podobení. Snad nebyl tak hrubý, ale určitě byl zvyklý vyvíjet na lidi nátlak. Nyní si zřejmě vzal k srdci ponaučení z tohoto podobení. Stejně tak jen on uvádí podobení o vinici. (Mt 20,1-16) Matouš pocházel z Kafarnaum jako i Petr, Ondřej, Jakub a Jan. Byl jejich výběrčí daní. Je možné, že došlo mezi nimi k vyjasnění starých problémů, vzájemnému vyznání hříchů a nespravedlností. V této souvislosti jistě pro něho obzvlášť hodně znamená verš Mt 9,13: „Milosrdenství chci a ne oběti.“ Cituje totiž proroka Ozeáš (Oz 6,6) Žádný jiný evangelista se nezmiňuje o těchto Ježíšových slovech.

Když se farizeové ptali: „Proč s celnými a hříšníky jímistr váš?“ (Mt 9,11), Matouš poznal, že farizeové odmítali Ježíše tak, jako on před obrácením. Ježíšova odpověď mu zřejmě zůstala v paměti. „Zdraví nepotřebují lékaře, ale nemocní.“ Léta neposlušnosti a dychtivosti po penězích mu byla odpuštěna. Poznal Ježíše jako nejvyšší instanci při vysvětlování Písma. To patří k ústředním tématům Matoušova evangelia.

2/ Získal nové mínění o Králi

Je obdivuhodné s jakou pečlivostí sestavil Ježíšův rodokmen. Je zde vidět, jak staví téma „království“ do popředí. V prvním verši píše: „Kniha rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna Abrahamova.“ Je to vlastně nadpis celého Matoušova evangelia. David a Abraham jsou zde ukázáni jako důležité Ježíšovi předkové. Následující výčet rodokmenů jasně ukazuje, že Ježíš je Bohem slíbený Král. Označení „Syn Davidův“ je jeho zamilované jméno pro Ježíše.

3/ Měl dar učení

Jeho evangelium je produktem dobrého učitele, který byl nadšený Zákonem. Na jeho učitelské schopnosti ukazují následující znaky:

- pečlivě srovnává vyprávění
- citáty ze Starého zákona ukazují na vyplněná prorockví o Ježíši
- starost o farizeje
- vypravěčský styl

V těchto čtyřech znacích se projevuje jeho nadšení pro vyučování a zaučování nových učedníků. Pracoval na vyplnění Ježíšova příkazu: „Protož jdouce učte všechny národy...“ (Jiný překlad říká získejte je za učedníky.) Matouš čerpal z pokladů Starého zákona, aby objasnil nový poklad, Ježíše, který byl tou *drahou perlou*, pro kterou Matouš všechno obětoval.

Co leželo Matoušovi na srdci, když psal evangelium? Které zážitky s Ježíšem byly pro něho důležité? Můžeme je shrnout do pěti bodů.

1. Ježíš je naplněním Starého zákona.

Když Matouš popisuje některé Ježíšovy skutky, tak předpokládá, že čtenář zná dobře Starý zákon, zejména proroka Izaiáš, a pak si sám ze všeho udělá závěr. V této souvislosti dává Matouš zvláštní důraz na Ježíšova slova u Mt 5,17 *„Nedomnívejte se, že bych přišel rušit Zákon anebo proroky. Nepřišel jsem rušit, ale naplnit.“*

Na základě tohoto verše, někteří teologové došli k závěru, že Ježíš chtěl být jakýmsi protějškem ke Starému zákonu. Matouš ale tento dojem uvádí na správnou míru, když cituje verš 5,18: *„Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jediný puntík nepomine z Zákona, až se všechny věci stanou.“*

Také vidíme obzvlášť kritický postoj Matouše k farizeům, k ochráncům židovské ortodoxie. (Mt 5,38-48). V této souvislosti také boří bariéry mezi Židy a pohany (Mt 15,1-28).

Pro koho to Matouš píše? Jednak pro křesťanské Židy, ale také pro nevěřící Židy. Proto také část jeho strategie ukazuje, že Ježíš zcela naplnil očekávání Starého zákona.

2. Ježíš je král

Mt 4,17 *„Od toho času počal Ježíš kázati a praviti: Pokání činite; neboť se přiblížilo království nebeské.“*

Zde se jednoznačně jedná o Nebeské království. Pro Matouše je velice důležité představit Ježíše jako Krále. Také pro Něho používá královský titul „Syn Davidův“. V tehdejší době panoval názor, že Boží království již brzy nastane. Někteří to brali politicky, jiní doslovně. Matouš k tomu dává významné vysvětlení. Vidí duchovní obnovu Izraele.

A/ V centru je Ježíš, protože Ježíš je Král, a přijde s ním i Jeho království. Mt 9,35 *„I obcházel Ježíš všechna města i městečka, uče v školách jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.“*

Jeho zázraky ukazují na moc království, které je přítomno v Jeho osobě.

B/ Vidí duchovní obnovu Izraele. V evangeliu Matouše působí Ježíš téměř výlučně v Izraeli (Mt 15,24; 10,5-7)

C/ Ježíšovi následovníci již mají podíl na tomto království. Matouš vynaložil velké úsilí, aby zřetelně ukázal nový životní styl, přičemž obsáhle popsal Ježíšovo učení.

D/ Ještě je to budoucnost. Zvláštní důraz klade Matouš na budoucí království. Ježíš přijde znovu na tuto zemi a sice s velkou slávou a mocí, aby vykonal soud. To bude velice brzy. Mt 16,28: „Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto, kteří neokusí smrti, až i užijí Syna člověka, přicházejícího v království svém.“

- Jeden pohled v předpovědi o zničení chrámu poukazuje na Ježíšův příchod u Mt 24,2: „Ježíš pak řekl jim: Vidíte-liž tyto všechny věci? Amen pravím vám: Nebude zůstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.“ Jedná se zřejmě o událost, která se měla stát v tomto pokolení. (70 let po Kr.) („věk tento nepomine“ – jiné překlady uvádí „toto pokolení nepomine“.)

Jiný pohled ukazuje na příchod Krále ve slávě (25,30), čímž je míněn Ježíš.

3. Ježíš je Syn Boží! Tento titul mu dali vždy druzí:

- satan, či démoni Mt 4,3,6; 8,29.
- Jeho nepřátelé Mt 26,63; 27,40.43
- Matouš, učedníci nebo druzí při vyznání víry Mt 25,15; 14,33; 16,16; 27,54
- Bůh sám Mt 3,17; 17,5; 21,37

Tento titul obsahuje tři skutečnosti:

- Vztahuje se na Izrael. Ve SZ je celý národ označen „Syn můj prvorozený“ (2M 22) Mt 2,15, zde je citován Oz 11,1
- Vztahuje se na Krále 2Sam 7,14; Ž 2,7
- Ukazuje na Ježíšovo Božství. Mt 11,25-27: „V ten čas odpověděv Ježíš, řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je ma-

ličkým. Jistě, Otče, že se tak líbilo před tebou. Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádnýť nezná Syna, jedině Otec, aniž Otce kdo zná, jedině Syn, a komuž by chtěl Syn zjevití.“

4. Ježíš je učitel, Kristus

Jako učitel má Ježíš pro Matouše jedinečný význam. Jestliže prostudujeme pět témat Ježíšových proslavů z jednoho úhlu, bude nám zřejmé, že Matouš se snažil podat obraz křesťanské víry a učednictví. Pak také přechází v Ježíšově učení k ožehavému tématu církevní kázni. Při studiu evangelia podle Marka a Lukáše můžeme získat dojem, že Ježíš nechtěl zakládat církev. Matouš to ale vidí jinak. Když sestavoval svoje evangelium, viděl potřeby mladých sborů.

5. Ježíš je náš Spasitel

- Jen Matouš cituje pohnutá Ježíšova slova: „...“ (Mt 11,28-30)
- Podobenství o ovčích a kozlech (je jen u Matouše) vede k velkolepému vrcholu. Král, před kterým budou národové rozděleni do dvou skupin, se sám vydává za hladového, žízňového, cizince, nahého, nemocného a zavrženého a dělí se o tuto zkušenost se svými „bratry“. Nikdo trpící mu není cizí, ale zná utrpení a pomáhá ho nést.

Matoušovo evangelium je evangeliem o vládnoucím Králi. Tento Král je ale jiný než jsou ostatní králové. Nevládne jako mocná autorita, také nebydlí v drahých palácích. Nevládne mocí a silou, ale je služebníkem, který netouží po obohacení ale slouží s oddaností. To je střed, srdce Matoušova evangelia, poselství, které ho osvobodilo od hrabivosti, sebelásky a dovedlo ho ke službě tomuto Králi. ■

Jaroslav Jurica

ZTRACENÉ SVĚDOMÍ

Pro propagátory moderní psychologie není žádný pojem důležitější, než vědomí vlastní hodnoty. Říkají, že neexistují špatní lidé, jen takoví, kteří o sobě špatně smýšlejí.

Již léta tvrdí pedagogové, psychologové a také rostoucí počet křesťanských osobností, že vědomí své vlastní hodnoty je univerzálním prostředkem k řešení všech možných forem lidského utrpení. Tato doktrína tvrdí, že lidé se lépe chovají, mají méně

problémů a dosáhnou daleko více, když mají dobrý pocit ze své osobní hodnoty. Vyjádřeno jinak, tvrdí, že takoví lidé se nestávají zločinci, nejsou nemorální, neselhávají ve škole a nemají problém se vztahy k jiným lidem.

Zastánci a šířitelé tohoto modelu mají úžasný úspěch. Dokáží přesvědčit lidi, že je to řešení pro všechno, co nás tíží. Mnoho lidí je přesvědčeno, že je to důležitá motivace pro tvrdou práci a osobní úspěch.

© Michael Kempf - Fotolia.com

Je tomu ve skutečnosti opravdu tak? Docílí se tím opravdu větší výkon? Existuje dostatek důkazů, že tomu tak není! Před nějakou dobou byla v šesti státech zadána mladým lidem matematická úloha. Současně měli odpovědět *ano* nebo *ne* na následující větu: Jsem dobrý v matematice. Američtí žáci měli nejhorší výsledky, nejlepší byli Korejci. Není bez zajímavosti, že více než 75% Korejců odpovědělo *ne* na větu „jsem dobrý v matematice“. Naproti tomu 68% amerických studentů odpovědělo na stejnou větu *ano*, tzn., mysleli si, že jsou v matematice dobří.

Pokud jde o morálku, ubírá se pohybuje naše kultura stejným směrem. Ze zkušenosti vidíme, že společnost se ještě nenachází na nejnižším bodu zkaženosti. Můžeme očekávat další úpadek. Podobný průzkum byl se stejným výsledkem prováděn i u dospělých lidí. Je neuvěřitelné, že s rostoucím pocitem vlastní hodnoty úměrně klesá morální úpadek společnosti. Pozitivní smýšlení o sobě nepřispívá ke zkulturnění lidstva, a k vedení lepšího morálního života.

Šířitelé této myšlenky tvrdí, že když lidé budou moci získat vyšší pocit sebehodnocení, bude to mít za následek snížení kriminality, morálního úpadku, rozvodů, závislosti na drogách, zneužívání dětí atd.. Věříme, že tento pocit alespoň z části vyřeší společenské problémy? Nenajdeme nejmenší důkaz na podporu této myšlenky. Představa, že pocit vlastní hodnoty udělá lidi lepšími, je prostě věc slepé víry. Je to nebiblické učení, založené na myšlence, že člověk je ve svém jádru dobrý a musí to dobro v sobě poznat.

Církev a kult pocitu vlastní hodnoty

Největšími stoupenci „náboženství“ pocitu vlastní hodnoty jsou církevní činitelé. Norman Vincent Peale a jeho doktrína „Pozitivního myšlení“ je ve skutečnosti model pocitu vlastní hodnoty. Peale je autorem knihy: „Síla pozitivního myšlení“. Text začíná slovy: „Věřte v sebe samého! Věřte ve své schopnosti!“ Kniha byla dána do prodeje jako motivační terapie sloužící k dosažení osobního úspěchu. Jinými slovy, kniha vyzývá lidi k víře v sebe sama, místo k víře v Ježíše Krista. Knihy tohoto obsahu jsou v současnosti nabízeny v širokém sortimentu. S myšlenkami pozitivního myšlení o sobě samém se setkáváme v sobotní škole i v kázáních. Starší lidé si jistě vzpomínají, že pojem křesťan v sobě také obsahoval i pokoru. Moderní myšlení odmítá každou jasnou linii v náboženské oblasti. Je považováno za velkorysost a moudré jednání, když neodsuzujeme žádné názory a všechny řečnické projevy považujeme za věro-

Ježíš hojí!

hodné, bez ohledu na to, jak si protirečí. Všechno je pravda a nic není špatné! Všichni mají pravdu a nikdo nemá nepravdu! Všichni budou spaseni a nikdo nebude zatracený!

Pravá křesťanská láska nás vyzývá, abychom chodili v pravdě a nebyli slepí k omylům. „*V tom je láska, abychom žili podle jeho přikázání. To přikázání jste slyšeli od počátku, a tak podle něj žijte.*“ (2J 6) Nutně musíme vše měřit čistým Božím slovem!

Dr. Schuller, známý charismatický kazatel, jehož „bohoslužby“ jsou každou neděli vysílány televizi, prohlásil, že člověk musí hledat nový výchozí bod pro svou víru, ne Bibli a ne učení o Bohu. Nový výchozí bod musí klást důraz na čest člověka. Výsledkem bude víra, která oslaví lidstvo.

Je správné, aby člověk hledal slávu? Bůh říká: Iz 42, 8: „*Já jsem Hospodin, to jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám.*“ Iz 48, 9-11: „*Pro jméno své poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu svou poukrotím hněvu proti tobě, abych tě nevyplenil. Aj, přepálím tě, ačkoli ne jako stříbro, přeberu tě v peci soužení. Pro sebe, pro sebe učiním to. Nebo jakž by mohlo v lehkost vydáno býti? Slávy své zajisté jinému nedám.*“ Ž 144, 3: „*Hospodine, co jest člověk, že se znáš k němu, a syn člověka, že ho sobě tak vážíš?*“

Člověk marnosti podobný jest, dnové jeho jako stín pomíjející.“

Evangelium teologie sebevědomí říká, že je nutné říci všem lidem, že Bůh chce, aby lidé při pohledu na sama sebe měli dobrý pocit! Chce to opravdu Bůh? Nevola hříšníky aby poznali svůj beznadějný stav? Ti, kteří věří Písmu znají odpověď.

Teologie sebevědomí také nově definuje hřích. Říká, že je to jen bezvýznamný prohřešek vůči Bohu. Jádrem hříchu je negativní přístup k sobě samému. Vyjádřeno jinými slovy, je to prohřešek vůči sobě, vůči své důstojnosti a ne proti Bohu a Jeho zákonu. V Bibli je hřích jasně ukázán jako vzpoura proti Bohu! Dnes je toto pojetí odmítáno s tím, že je povrchní a ponižující (pro člověka). V současnosti téměř neslyšíme „Bojte se Boha“. Pro mnohé křesťany je tento pojem velmi negativní a tvrdý.

Podívejme se na problém z druhé strany. Chce snad Bůh, abychom neustále žili s pocitem lítosti a sebeodsuzování? Určitě ne! Skrze víru v Ježíše Krista nám Bůh nabízí osvobození od hříchu. Jestliže přiznáme svoji hříšnost a budeme činit pokání a hledat Jeho milost, osvobodí nás od našich hříchů i jejich následků. Ř 8, 12: „*A proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši – pro ty, kdo nežijí podle těla, ale podle Ducha. Zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě totiž osvobodil od zákona hříchu a smrti.*“ Ap. Pavel píše o osvobození od hříchu. Je to pro mě sen nebo skutečnost? ■

Jaroslav Juřica

Pokračování příště.

stalo se

MUŽ Z NORFOLKU

11. září 2003 zavolal nějaký muž z Norfolk (USA) místní rozhlasovou stanici, aby se podělil se svojí osobní zkušeností. Jmenoval se Mathews.

„Několik týdnů před 11.9.2001 (útok na Světové obchodní centrum) jsme se se ženou dozvěděli, že budeme mít naše první dítě. Manželka tedy naplánovala cestu do Kalifornie, aby navštívila svoji sestru. Cestou na letiště jsme se modlili, aby Pán dovolil mojí ženě klidnou a bezpečnou cestu a také návštěvu její sestry. Velmi rychle po tom, co jsem řekl „Amen“, jsme oba uslyšeli silnou ránu a auto se začalo i silně třást. Praskla nám pneumatika. Vyměnil jsem kolo jak nejrychleji jsem mohl, ale letadlo jsme už nestihli. Vraceli jsme se domů a oba jsme byli velmi rozhořčení. Hned na to jsem obdržel telefonát od svého otce, hasiče v důchodu, z New Yorku. Ptal se, jaké číslo letu měla moje žena. Vysvětlil sem mu, že jsme ten let nestihli. On mi pak sdělil, že to její letadlo narazilo do jižního mrakodrapu Světového obchodního centra. Byl jsem tím tak ohromen, že jsem nemohl ani mluvit!

Můj otec měl pro mne více novinek. Řekl mi také, že půjde pomáhat zachraňovat. To, co se stalo mu nedalo pokoj jen tak sedět. Musel něco dělat. Měl jsem obavy o jeho bezpečnost, ale jen proto, že jsem si byl vědom, že neodevzdal své srdce Kristu. Nebyl křesťan! Po krátké rozmluvě jsem si uvědomil, že je rozhodnut. Ale než ukončil náš telefonát řekl: „Dobře se starej o mé vnouče!“ To byla poslední slova, která jsem slyšel od svého otce. Zemřel totiž při záchraně jiných v ten den, co se to v New Yorku stalo.

Moje radost, že moje modlitba o ochranu mé ženy byla rychle vyslyšena, se velice rychle změnila ve zlobu. Zlobil jsem se na Boha, na svého otce i sám na sebe. Uplynulo skoro dva roky od doby co jsem začal obviňovat Boha z toho, že můj otec zahynul, a proto můj syn nikdy nepozná – svého dědečka. Můj otec totiž nikdy nepřijal Krista a já jsem neměl ani příležitost se s ním rozloučit.

Jednoho dne se však stalo něco neobvyklého! Asi před dvěma měsíci jsme seděli sami doma s manželkou a s naším synem, když někdo zaklepal na dveře.

Podíval jsem se na ženu a zjistil jsem, že nikoho neočekává. Otevřel jsem dveře, ve kterých stál muž se ženou a malým dítětem. Muž se na mne podíval a zeptal se mne, zda se můj otec jmenoval Jake Mathews. Odpověděl jsem, že ano. On se hned chopil mojí pravice a řekl: „Já jsem nikdy neměl příležitost se setkat s vaším otcem, ale je to pro mne pocta, setkat se s jeho synem.“ Začal mi vysvětlovat, že jeho manželka pracovala ve Světovém obchodním centru a po útoku byla zasypaná uvnitř jedné z budov. Byla těhotná, nemohla se ani pohnout pod závalem. Dále mi vysvětloval, že můj otec ji objevil a vysvobodil.

Oči se mi zalily slzami, když jsem si vzpomněl na svého tátu, jak obětoval svůj život při záchraně druhých lidí, jako jsou tito. A on k tomu dodal: „Je tu také ještě něco jiného, co si myslím, že musíte vědět.“ Jeho manželka, začal vyprávět, jak při její záchraně stále rozmlouvala s mým otcem a přivedla ho k tomu, že odevzdal své srdce Kristu. Plakal jsem při této zprávě. Ted' jsem si jistý, že se se svým otcem setkám na Nové zemi. Když se jejich syn narodil, pojmenovali ho Jake Mathews, po mém otci, na počest muže, který obětoval svůj život, aby žena a dítě mohly žít.

Tento příběh nám má posloužit k tomu, abychom porozuměli dvěma věcem: tou první je, že Bůh vždy ví co dělá a má kontrolu nad každou situací. My mnohdy ani nevidíme ani nevnímáme důvody, proč se situace vyvíjí tak, jak se to právě děje. Na této zemi nepochopíme mnohé věci. Musíme si však uvědomit, že Bůh je Pánem každé situace!

Druhou věcí je, že od této události uplynulo několik roků. Nikdy bychom to však neměli považovat jen za pouhou tragickou událost!

Bůh nepovolává kvalifikované, ale kvalifikuje povolání! ■

Za zahraničních pramenů připravil J. Kováčik

STALO SE TEĎ

3.část

Všichni jsme věděli, co to znamená. Bylo osm hodin večer. Za čtyři hodiny bude půlnoc a začne platit zákon o trestu smrti. „Nezajímá vás, jak je na tom vaše rodina?“ zeptal se pohrdavě. „Nechtěli byste přece, aby je kvůli vám pronásledovali? Nikdy nepochopím, jak mohou lidé porušovat zákon. Vždycky tím pak trpí ti, co zůstanou doma. Působíte jim bolest. Zajímalo by mě, zda při tom lidé jako vy také myslí na své rodiče.“

„A kromě toho – kdo vám dal tak obrovskou svatost? Podívejte – každý se řídí zákony. Je to pro naše dobro. Kdo po vás chce, abyste odmítli Boha?“ Potřásal s odporem hlavou. „Lidé jako vy jsou divní. Když se zvíře chová divně, tak se zabije.“ Odešel a v cele po něm zůstala nevyřčená slova.

S přibývajícím nocí do cely přibývalo stále více lidí. Někteří z nich měli, stejně jako my, dobrou náladu, jiní byli zase ušlápnuti a ztrápení. V místnosti už nebylo k hnutí, ale strážci sem stále přiváděli další vězně. Snažila jsem se usnout, ale každých deset nebo patnáct minut se ozvala hlasitá siréna. Tom mi řekl, že to je kvůli tomu, abychom zůstali vzhůru.

„Vědí, že tělo po dlouhém nedostatku spánku zkolabuje,“ vysvětloval mi. „A právě toho se snaží dosáhnout. Proto se nauč usnout na pět až deset minut a nezapomínej se stále modlit a důvěřovat Ježíši, pak budeš v pořádku.“

Sijón říkával: »Hospodin mě opustil, Panovník na mě zapomenul.« Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále. (Iz 49,14-16)

Judy hlasitě křičela, ale teta Nelly ji držela a zpívala jí. Bylo mi jí líto – vždyť byla tak malá. Často jsem přemýšlela o tom, jak to bude s dětmi v době zkoušky a teď jsem to už věděla. Budou trpět tak jako ostatní, jenže budou kolem sebe mít takové lidi, jako je teta Nelly nebo Tom, kteří jim tyto chvíle dokáží zpříjemnit. Vzpomněla jsem si, že Ježíš, když byl na naší zemi, řekl:

Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. (J 17,15)

Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se,

plamen tě nepopálí. (Iz 43,2)

... a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28,20)

O půlnoci se zase ozvala siréna, začaly vyzvánět zvony a do cely vstoupili strážníci.

„Tak teď je řada na vás,“ zasmál se jeden z nich. Vyvolával jména a dotyční lidé začali vstávat a uvolňovat prostor. Měli jsme kolem sebe více místa, ale o to méně jsme se cítili být v bezpečí. Světla nad námi neustále pronikavě svítla. Už více než dva dny, od té doby, co jsme nedostávali žádnou stravu nebo vodu, jsme strážce neviděli.

Většinu času jsme trávili zpěvem a na modlitbách. Protože jsme neměli Bible, recitovali jsme verše, které jsme si pamatovali. Jak jsem si tehdy přála, abych jich znala víc!

Pak strážci přišli znovu. Zavolali Toma a ještě několik dalších lidí. Když Tom odcházel, sehnul se a něco vtiskl Judy do dlaně. „Už tě nic nebude děsit.“ Vzhledl ke mně. „Postarej se o ni, Maličká.“ Pak se za nimi dveře zavřely.

„Tak si vzali další čtyři,“ slyšela jsem.

„Podívej se, co mi Tom dal!“ Judy začala zpívat. „Podívej, není to nádhra?“ V její ručce se ukázal malý, jasně vymalovaný obrázek Ježíše. Na druhé straně bylo napsáno: „Ježíš je láska.“

„Jak to mohl dostat sem do kobky?“ uvažovala jsem. Všechny důkladně prohledali a jediné, co jsme s sebou měli, bylo vězeňské oblečení. Divila jsem se tomu a vzpomínala na jeho klidný obličej, přátelský úsměv, klid, povzbudivá slova plná laskavé útěchy.

Zpívali jsme a modlili se. Judy byla šťastná, když jsme zpívali. Přidávala se k nám, když znala slova. Měli jsme hlad, ale mnohem horší byl plíživý strach z toho, že nás nikdo nemůže zachránit. Ježíš řekl: *Pravím vám, žeť jich brzo pomstí. Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi? (L 18,8)*

Měla jsem stále na paměti Tomova slova o důvěře v Boha a Jeho zaslíbení. Důvěřovala jsem Bohu opravdově celým svým srdcem. Ale připadalo mi, že si dělám zbytečné starosti. Neměla jsem v sobě dostatek víry, a tak jsem měla obavu, že jsem něco opomněla. Stráž se brzy vrátila a zase přečetli několik jmen. Mezi nimi bylo i moje.

Judy začala plakat. „Neplač, zlato, všechno bude dobré,“ usmála jsem se. Nezapomeň na obrázek, který ti dal Tom, a opatruj si jej. Zdálo se, že ji to uklidnilo a když jsem odcházela, zamávala mi. Byla ještě malá, ale Bůh jí poskytl ochranu a lásku v podobě přátel v kobce.

Teď jsem se vyděla – co se stane s lidmi, kteří opustí celou?

Odvedli mě do další malé místnosti. Na protější straně velkého stolu sděl muž.

„Jmenuješ se Alice Strongová?“ otázal se mě.

„Ano,“ odpověděla jsem.

„Bydlíš v Kalamazoo ve státě Michigan?“

„Ano.“

„Jsi adventistkou sedmého dne?“

„Ano.“

„Proč?“ zeptal se mě.

Ta otázka mě vyděla. Ve všech pojednáních o době konce a zkoušek, které jsem četla, jsem se s touto otázkou nesetkala. Většinou se v nich vyskytovaly otázky typu „Proč si myslíte, že sobota je dnem odpočinku?“ nebo „Kdo vám dal právo světit sobotu místo neděle?“ Ale nikdo se neptal »Proč?«

„Protože jediné v Božím slově je obsažena pravda, podle níž má člověk žít. A je jediným pravidlem a zákonem, podle něhož jednou budeme souzeni. Celou naši víru zakládáme na Božím slově a jediné na něm.“

Byla jsem překvapena svojí odpovědí. Nebyla to sice žádné vytříbená řeč, ale byla to pravda.

„Dobrá, Alice, věřím ti.“

Muž vstal ze židle a začal třídit papíry na stole. „Říkáš, že celá vaše věrouka a víra jsou založeny na Božím slově – jenomže ty nevěříš, že lidská duše je nesmrtelná. Odmlčel se, ale posunkem odmítl, abych cokoliv řekla na svoji obhajobu. Ale já tady v Bibli čtu, že po smrti byl chudák Lazar v nebi a boháč v pekle. Souhlasila jsi s tím, že je to v Bibli tak napsáno. A když Ježíš visel na kříži, řekl lotrovi: „... budeš se mnou v ráji.“ Takže z toho je logické, že duše je nesmrtelná, Mám pravdu?“

Aj, všechny duše mé jsou, jakož duše otcova, tak i duše synova mé jsou. Duše, kteráž hřeší, ta umře. (Ez 18,4)

Což tedy? Hřešiti budeme, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? Nikoli. Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušnosti, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buďto hříchu k smrti, buďto poslušnosti k spravedlnosti? (Ř 6,15-16)

Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem. (Ř 6,23)

Čili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášlivosti i dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede? Ale podle tvrdosti své a srdce

nekajícího shromažďuješ sobě hněv, dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího. Kterýž odplatí jednomu každému podle skutků jeho. Těm zajisté, kteříž trvajíce v dobrém skutku, v míru a cti a nesmrtelnosti hledají, životem věčným. Těm pak, kteříž jsou svárliví a pravdě nepovolují, ale povolují nepravosti, prchlivostí a hněvu. Trápením a úzkostí, a to každé duši člověka činícího zlé, i Žida předně, a též i Řeka. Ale slávu a čest a pokoj dá každému, kdož činí dobré, i Židu předně, a též i Řeku. Neboť není přijímání osob u Boha. Kterížkoli zajisté bez Zákonu hřešili, bez Zákonu i zahynou; a kteřížkoli pod Zákonem byvše hřešili, skrze Zákon odsouzeni budou, (Nebo ne ti, jenž slyší Zákon, spravedliví jsou před Bohem, ale činitelé Zákonu spravedliví budou. (Ř 2,4-13)

Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměněni budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměněni budeme. Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlčena jest smrt v vítězství. Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? (1K 15,51-55)

Nebo živí vědí, že umřítí mají, mrtví pak nevědí nic, aniž více mají odplaty, proto že v zapomenutí přišla památka jejich. Anobrž i milování jejich, i nenávisť jejich, i závist jejich zahynula, a již více nemají dílu na věky v žádné věci, kteráž se děje pod sluncem. (Kaz 9,5-6)

Ale člověk umírá, mdlobou přemožen jsa, a když vypustí duši člověk, kam se poděl? Jakož ucházejí vody z jezera, a řeka opadá a vysychá: Tak člověk, když lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývajíť vzbuzení lidé, aniž se probuzují ze sna svého. Ó kdybys mne v hrobě schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen hněv tvůj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul na mne. Když umře člověk, zdaliž zase ožije? Po všechny tedy dny vyměřeného času svého očekávati budu, až přijde proměna při mně. (Jb 14,10-14)

Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ač by kůži mou i tělo červí zvrtili, však vždy v těle svém uzřím Boha. (Jb 19,25-26)

„Další věcí je sobota. Sobotu zachovávali Židé ve starozákonní době až do Ježíšovy smrti. V Novém zákoně, když vstal Ježíš v neděli ráno z hrobu, se den bohoslužby přesunul ze soboty na neděli.

A teď mi řekni – jak to, že tvrdíš, že zachovávas biblická naučení, když už zde máme mimo jiné dva protichůdné věroučné body? Zamysli se nad tím, Alice. Jsi inteligentní děvče a vím, že hledáš pravdu.

Tvrdíš, že zachovááš Boží vůli, ale uvažuj o tom, co jsem ti právě řekl.“

„Nechtěla bys přece nikoho zabít? Ale kvůli tvé nerozvážnosti a umíněnosti mohou někteří tvoji kamarádi, bratři nebo dokonce i členové rodiny přijít o život. Myslíš, že by Bůh dopustil, abys byla zodpovědná za jejich životy?“ Zadíval se na mne dlouhým, chladným a významným pohledem. „Pokud obejdeš Boží nařízení a pak jej požádáš o odpuštění svých hříchů, určitě tě zachrání.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Vím, že je těžké to přijmout hned,“ pokračoval. Řeknu ti, co teď uděláme. Pokud budeš chtít, pošleme tě zpátky domů, do Kalamazoo, a pak, až se setkáš se svou rodinou a kamarády, budeš se moci svobodně rozhodnout. Platí?“

Vzrušeně jsem přikývla.

„Dobrá. Uvidíme, co pro tebe budeme moci udělat.“ Odvedli mne do malé cely, kde mne nechali čekat. Každý den jsem doufala, že už budu moci odejít domů. Ale ten vytoužený den stále nepřicházel. Plynuly týdny. Každou chvíli nahlížely strážce otevřenými dveřmi do cely a budily mne, kdykoliv viděly, že spím. Každý den přinášel hodiny otázek, hodiny přesvědčování o náboženských otázkách víry. Myslela jsem, že přijdu o rozum. Držela jsem se dvou biblických veršů:

I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista. (Zj 12,17)

Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy. (Zj 14,12)

Držela jsem se pevně své víry, nemohla jsem přece zradit svého Boha!

A v tom jsem se náhle probudila.

Zdalo se mi, že jsem spala dlouho. Neslyšela jsem žádného strážce, ale věděla jsem, že je se mnou v cele. Sedla jsem si a hleděla na toho muže. Byl to Tom!

„Tome! Jak ses sem dostal?“

Vypadal mnohem lépe než v bývalé cele. Byl umytý a oholený.

„Tím si nelam hlavu, Maličká,“ usmíval se. Byla jsem ráda, že ho zase vidím. Když byl vedle mne, necítila jsem bolest, hlad ani stesk srdce. Zdalo se mi, že s ním do cely přišla atmosféra pokoje a lásky, důvěry a radosti. Jeho přítomnost ozářila celou celu.

„Říkal jsem si, že jsi asi moc nejedla a tak jsem ti něco přinesl.“

Podal mi nějaké jídlo. Nikdy před tím jsem nic podobného nejedla – připadalo mi to jako lahůdka.

„Jak se to jmenuje?“ chtěla jsem vědět.

„Vlastně nijak, ale hlavně že ti to chutná,“ usmíval se.

„Jak to asi nesla Judy, když jsem odešla z cely?“

„Myslím, že dobře.“

„Poslyš, Maličká, od teď už to nebudeš mít tak snadné. Vrátiš se sice domů, ale to setkání nebude tak nádherné, jak asi očekáváš.“ Jeho hlas zněl vážně. „Bude to těžké, ale nepotrvá to dlouho. Měj stále na paměti, jak moc tě Ježíš miluje. Mysli na to dobré, co pro tebe udělal, jak neustále vyslyšal tvé modlitby. Díval se na mne něžně a mluvil s láskou a autoritou někoho, kdo je v blízkosti Spasitele. „je to jenom zkouška. Ukaž celému nebi svojí trpělivostí a důvěrou, jak moc miluješ Boha.“

Vzpomínám si, že jsem už v Bibli ta slova četla:

Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkoušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo.

Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím. (1Pt 4,12-13) Čti také Žd 11,25-40

„Maličká, zůstávej na modlitbách a pamatuj na zaslíbení, která ti Bůh dal. Opakuj si je nahlas a myslí jen na Ježíše, ne na sebe. Ne na vlastní slabosti, ale na Ježíšovu sílu a moc Jeho lásky.“

„Ach, Tome,“ vzdychla jsem. „Chtěla bych být jako ty!“

„Nechtěj být jako já, ale jako Ježíš, tvůj Spasitel,“ jemně mne pokáral. „Nikdo není jako Ježíš a cílem všech lidí by měla být touha se Mu podobat.“

„Prosím tě, neodcházej,“ volala jsem. Nechtěla jsem znovu v této cele zůstat sama se strážci, kteří by se na mne stále dívali.

„Musím. Ale ještě se uvidíme... už brzo.“

Otočila jsem se, aby neviděl moje slzy a pomalu kráčela na druhou stranu cely. Proč nemůže zůstat? Alespoň malou chvíli. Nechtěla jsem se zase dívat na strážce, kteří mě každou chvíli chodí budit, a neustále poslouchat ty jejich jízlivé poznámky. Pak mi došlo, že už tu strážce dlouho nebyly. Po celou tu dobu, co tu se mnou byl Tom. Otočila jsem se, abych se s ním rozloučila, ale už byl pryč. ■

Pečeť, ochrana před ranami

Co je znamením živého Boha, které je dáváno na čela Jeho lidu? Je to znamení, které vidí andělé, ale ne lidské oči, protože hubící anděl musí vidět toto znamení vykoupení. (4 BC 1161).

Boží anděl má vložit pečeť na čela všech, kdo se oddělili od hříchu a hříšníků a tohoto anděla následuje hubící anděl. (4 BC 1161).

Konflikt na blízkém východě

© Artbeats Digital Film Library

Představy pro-izraelských křesťanů o budoucím boji národů proti Jeruzalému.

Pojem Spojených národů (OSN) obsahuje společenství všech národů země, které se spojí podle proroka Zachariáše, 12. a 14. kapitoly, aby vedly válku proti Izraeli. Tak se stane OSN vojenským táborem doby konce, ve kterém jsou spojeni odpůrci Božího lidu (Izraele), kteří potáhnou do boje a budou v něm poraženi.“ NAI, leden 2000.

Izraelští fundamentalističtí bojovníci se nebojí spojení Arabů, EU a ani OSN. To odpovídá jejich očekávání podle Biblických proroctví! Jsou odhodláni bojovat do posledního muže!

Přijde Mesiáš skutečně do Jeruzaléma? Je to prorokováno? Může snad rvát z pozemského Jeruzaléma a ne nutně z nebeského Jeruzaléma? Joel 3,16: „A Hospodin řvátí bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, tak že se třásti budou nebesa i země; nebo Hospodin jest útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských.“ Může doslovně postavit Mesiáš své nohy na Olivové hoře, jak to předpověděl prorok Zachariáš 14,2-4? „Nebo shromáždím všechny národy proti Jeruzalému k boji, i bude dobyté město, a domové zloupení, a ženy zhanobeny budou. A když vyjde díl města v zajetí, ostatek lidu nebude vyhlazeno z města. Nebo Hospodin vytáhne, bude bojovati proti těm národům, jakž bojuje v den potýkání. I stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské, kteráž jest naproti Jeruzalému od východu, a rozdvojí se hora Olivetská napoly k východu a k západu

údolím velmi velikým, a odstoupí díl té hory na půlnoci, a díl její na poledne.“

Jak to můžeme spojit s popisem druhého příchodu Ježíše u Matouše 24,29-31, kde je napsáno, že všichni lidé uvidí Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou a nebude to na určitém místě země. „A hned po soužení, kteréž bude těch dnů, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati. A tehdyť se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tuť budou kvíleti všechna pokolení země, a užítí Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou. Kterýž pošle anděly své s hlasem velikým trouby, a shromáždí vyvolené jeho ode čtyř větrů, od končin nebes až do končin jejich.“

Může být, že při všech těchto událostech doby konce se neukáže v Jeruzalémě pravý Kristus, nýbrž sám satan jako znovupřicházející Kristus? Zamysleme se nad tím, že již nějakou dobu očekávají různé skupiny příchod Mesiáše do Jeruzaléma, včetně Židů. Více jak 200 let ho tam očekávají pro-izraelští křesťané. K nim patří i církev mormonů a Bahai. Nedělá satan přípravy, aby perfektně nastrojil podvod druhého příchodu Ježíše Krista? ■

Jaroslav Jurica

Příště: Satan se ukáže jako Kristus